

NOVINY Z TUROVKY

KULTURNĚ-SPOLEČENSKO-ZÁBAVNÍ OBČASNÍK Z TUROVKY I ZE SVĚTA, ZE KTERÉHO SE DOZVÍTE VŠE, CO VÁS ZAJÍMÁ
ZDARMA A BEZ REKLAM

PROSINEC 2014 - ČÍSLO 1 ROČNÍK I

Milí čtenářové,

do rukou se vám právě dostalo historicky zcela nepochybně úplně první číslo periodika, které kdy bylo vymyšleno, vysázeno a nakonec i světlo světa spatřilo - v Turovce.

Noviny či někdy jen malé novinky z Turovky – neb vesnička je to malinkatá – to jsou věci nové či revoluční či jen takové obyčejné, které na první pohled vůbec nic neznamenají, ale na pohled druhý a to zvláště pro obyvatele domorodé, jsou to události převratné. Noviny z Turovky, to je však také produkt tištěný, svou úrovní zatím jen lehce předbíhající úroveň International Herald Tribune, Guardian, New York Times, Washington Post a podobných plátků.

K událostem, jež vedly ke vzniku Novin z Turovky, si dovolíme vrátit se trochu podrobněji v úvodníku dalšího čísla, teď jsme tak obtěžkáni nashromážděným materiálem, že musíme bez otálení rovnou k věci. Co jsme tedy pro vás připravili ?

V prvé řadě jsme chtěli slovem i obrazem přehledně zachytit zásadní události tohoto kalendářního roku. Začali jsme koncem dubna, tak trochu symbolicky, pálením čarodějnic. Rozhodně nešlo opominout jarně letní modelářskou výstavu v Horní Cerekvi, nádhernou a navíc – zcela z tamních vlastních zdrojů ! Srpnový hříběcký fotbalový turnaj ženských týmů byl událostí formátem a významem překračující meze nejen okresu, ale, neváhejme to říci, i kraje. Nu a podzimní výlov rybníka v téže obci, krásná příležitost se sejít a pobýt pospolu, at již jste odkudkoli.

Politice se příliš – lépe řečeno vůbec – věnovat nehodláme neb toto téma skutečně nepřispívá zdravému duševnímu životu, jak píšeme v závěrečné tiráži. Komunální volby si ale zmínku pochopitelně zasloužily.

A závěr, opět vlastně symbolický, Advent

Pak tu je historie Turovky a okolí, obec na mapách, staré pohlednice, dobová inzerce, ale i žhavá současnost – lehce úsměvný seriál „Čím se zabývají obyvatelé Turovky“ i zcela seriózní článek o farmaření v Turovce. Nechybí kultura, divadlo, film, hudba, knížky, zamyšlení nad muži na Vysočině včetně jednoho docela detailního rozboru, příspěvek o tanci stejně jako úvaha o zdraví fyzickém i duševním.

To vše okořeněno kulinařským receptem, pro toto číslo vsuktku slavnostním, trochou poezie, křížovkou, hádankami pražská menšina, která se v Turovce utěšeně rozrůstá, si prosadila „Pražské okénko“, jehož prostřednictvím hodlá místní seznamovat se zajímavým děním v naší metropoli. A protože jsou Noviny z Turovky listem všech generací, je zde nedílná příloha „Turováček“ určená omladině, ovšem dospěláci do ní přístup mají také a rozhodně by ji vynechat neměli.

Postrádáte v Novinách z Turovky něco ? My máme sice po kapsách nápadů hromadu, nicméně bychom velice uvítali všechny vaše reakce - pochopitelně nejvíce ty pozitivní. Pište, pošlete svoje nápady i příspěvky do dalších čísel - vaše dopisy budeme určitě zveřejňovat.

A ještě pro úplnost poznámka pro archiváře, badatele, historiky, vědce, jakož i hnidopichy a jiné štouraly, pokud se k Novinám z Turovky také dostanou : razítko použité v záhlaví na této straně je skutečné, není to výtvar šikovného grafika. Používalo se za první republiky, kdy byla Turovka samostatná obec náležející do politického okresu Kamenice nad Lipou.

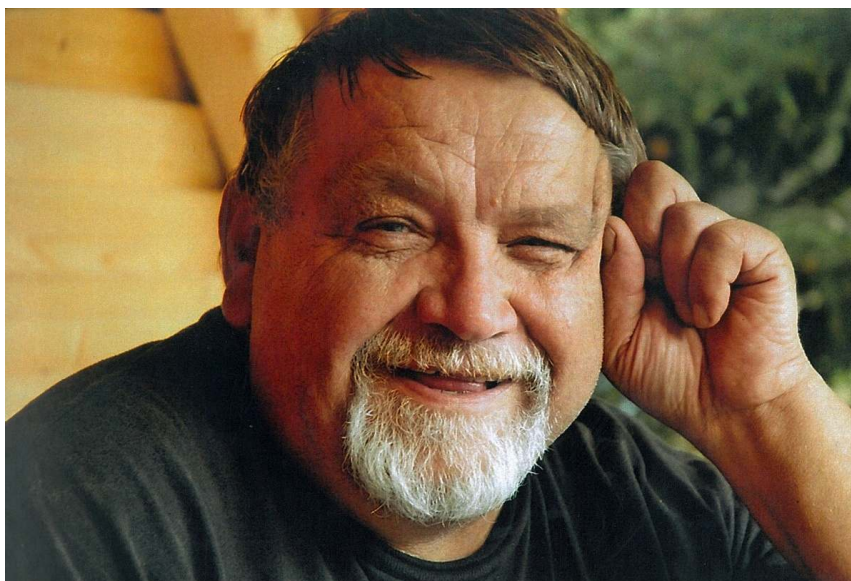
Přejeme příjemné chvíle nad časopisem !

Vaše redakce

Společenská rubrika

Dovolte mi, prosím, abych tuto rubriku, ve které by se měly v zásadě objevovat – a věřme, že budou – příspěvky radostné a optimistické, zahájil výjimečně v posmutnělém tónu. Budou tomu dva roky, co nás opustil kamarád Karel Koch.

Osobně jsem ho znal jen zhruba deset let, díky setkáním výlučně v Cerekvi, u příležitostí adventních koncertů, hudebních Budíků, či u Svobodů při domlouvání organizačních záležitostí týkajících se právě

zmiňovaných akcí. Spojil nás zájem o muziku, byť spíše různých žánrů, a pochopitelně zapůsobilo ono fluidum srdečného, krásného a pohodového bezprostředna, které Karel kolem sebe neustále šířil. To, že je

vlastně Turovák, i když jen „víkendový“, jsem zjistil až po našem přistěhování se do této malebné obce, on byl tak překvapivě prvním člověkem, kterého jsem zde znal !

Těšil jsem se, že společně tady ledacos vykonáme, na poli hudebním, společenském, sportovním i jiném, historek o Karlově působení ve všemožných oblastech života v našem mikroregionu jsem vyslechl moc a moc. Bohužel, zlá nemoc už žádnou realizaci neumožnila. Jsem si jist, že Karel by se s nadšením podílel i na projektu tohoto občasníku, že by jej podpořil svými nápady, že by do něj vložil svou energii, že by jej nesmírně obohatil, tak jak nás obohacoval po všechny ty předchozí roky, krásnou muzikou, turnajovým volejbalem, setkáními se zajímavými lidmi, vypravováním o svých cestách do dalekých krajů, o zážitcích nabytých na Vysočině

A tak nějak věřím, že tam nahoře teď listuje stránkami, spokojeně mručí a je zase zpátky v milované Turovce, s lidmi, které měl rád a kterým tolik dával.

Dovolte mi, abych mu, jistě s vámi všemi, věnoval nejen vzpomínku, ale i celé toto „pilotní“ číslo našeho časopisu.

P.H., foto Kochovi rodinný archiv

Tož takovou mikulášskou nadílku Turovka dlouho nezažila. Však se ten fousatý dobrodinec s ní pěkně nadřel ! A zpevněnou punčocho, nu tu si snad na to musel vypůjčit v pelhřimovském muzeu rekordů a kuriozit ! Jen posuďte sami : váha 3,65 kg . To už je nějaké obdarování. Jo, také cedulka tam byla, cedulka se jménem Toníček Petrák (8. prosince 2014). Blahopřejeme, a ať se vám všem tady dobře daří !

A Turovka má tím pádem již 17 zde trvale bydlících obyvatel.

Čarodějnice

S odstupem času již není zcela jasné, zda s nápadem nechat nad Turovkou vzplanout oheň o posledním dubnovém večeru přišel jednotlivec či zda byl výsledkem skupinového rokování, důležité však je, že myšlenka vzešla, uchytla se a byla i realizována. A to, bez přehánění a nadsazeného patriotismu, skutečně ve velkém stylu !

Pochopitelně, v ostré konkurenci okolních míst líčících také na povětrím se pohybující osoby na košťatech všeho druhu to nebylo vůbec jednoduché. Vždyť tradiční varta na hřišti v Hříběcí dosahuje výšky snad deseti metrů, o historii pálení třeba v Cerekvi nemluvě Turováci si vytýčili náročný úkol, ale zvládli jej se ctí. Samozřejmě že v první řadě využili přirozených příhodných podmínek a stanoviště se jali budovat na svahu kopce zvedajícím se nad obcí, tím se dostali rázem do výhody jak proti Cerekvi (nadmořská výška), tak proti Hříběckým (stíněná poloha u lesa). Kvalitou dřeva také nezaostali, zbudované posezení mohlo

obdržet mínusové body jen v případě nečekaného přívalu deště, program byl vymyšlen vzorně, nu a občerstvení, jedna báseň. A tak se čekalo už jen na onu pověstnou třešničku na dortu, možná zbloudilou, možná jen vychýlenou z obvyklé letové dráhy. Dostaví se ?

Napětí bylo značné, ale Turováci odlehčovali situaci, jak jen bylo možné, však se také stoly pod servírovaným jídlem a pitím doslova prohýbaly. Všechna čest ženám, jež se podílely na přípravách nejrůznějších chlebíčků, rolád

slaných i sladkých, buchet, koláčů, bábovky, řezů, domácích dortů, preclíků, sekané a muži zase probrali sklípky, překopali zahrady, stočili demižony a přinesli lahve s nejrůznějším, mnohdy exotickým nebo vskutku letitým alkoholem, nechyběl naražený sud piva. Ale i o dětské účastníky bylo postaráno, džusy, kofoly, šťávy, mošt, pro pozdější chladnější noční dobu pak čaj v termoskách. Kdo chtěl, mohl samozřejmě i vuřt či kus masa napíchnout na rožeň či syrový prut, případně si brambor nechat v popelu ohřát. A veselo bylo, zpívalo se, brebentilo, hrálo prostě dobře bylo, náramně.

Po zásluze tedy došlo na odměnu, krátce po osmé se dostavila i tak toužebně očekávaná čarodějnice. A ne ledajaká ! K překvapení všech přítomných se totiž u ohně objevila osůbka, jež prohlásila, že je až z matičky Prahy, tradiční to líhně všelijakých živelů, že se k Turovce přichýlila poměrně složitou cestou přes Humpolec a Pelhřimov, díky několika kolizím v narvaném letovém koridoru ve směru na Vídeň se jí notně porouchalo výškové kormidlo na již tak omšelém smetáku značky „rejžák“ a přišla i o část výstroje, takže záchrana v podobě rudé záře nikoli od Kladna, nýbrž od Turovky, přišla v pravý čas. A když i pak paní Bartoňová laskavě zapůjčila starší slušivý šátek a epesní zástěru, měli Turováci vyhráno ! Čarodějnice s nimi strávila celý večer a notný kus noci, přispěla k vyvedenému průběhu a očarovala opravdu všechny, snad jen v případě Jaroslava S. se hovořilo spíše o nadměrném požití rumu než o nějakých kouzlech.

Před třetí hodinou ranní se rozešli i ti poslední, skalní. Jen za pár hodin je vystřídala parta dobrovolných uklízečů / smeták a zástěru již vidno nebylo, pokračovala snad přeci jen na tu Vídeň ? / , takže s úsvitem již byl oheň uhašen, vše poklizeno a připraveno na příchod vesny. A jaro do Turovky i do lidských duší také přišlo !

P.H., foto O.H. 30.dubna 2014

Výstava v Horní Cerekvi

Nevelká místnost v přízemí budovy radnice v Horní Cerekvi se na léto otevřela projektu vlastně ohromnému – návštěvníci se zde po tři měsíce mohli obdivovat historickým stavbám, nádherným objektům, stejně tak jako scénám z bojišť druhé světové války, všemožným modelům letadel a dokonce se stávali svědky přistání Apolla 11 na Měsíci v červenci devětašedesátého roku.

Prostor ve výstavní síni dostali k dispozici místní nadšenci, modeláři, a šance se chopili s elánem a rozhodně ji nepromarnili, naopak, docela hlasitě, jak ostatně potvrzují i vesměs pochvalné a obdivné zápisy v návštěvní knize, si řekli o brzké opakování takové akce, pochopitelně s obměněnými, částečně nebo celkově, exponáty, za léta činnosti se páni tvůrci mají čím pochlubit !

Pozornost příchozích „kluků“ všeho věku se převážně soustředila, jak jinak, na stříbrné trupy letadel, štíhlé i bachratější, ruské, americké i jiné výroby, výsostné znaky ty i ony, základním materiálem je plast, měřítko 1:72, zrak jenom přecházel. Takovou přehlídku nenabídne sebevětší letiště světa !

Historiky zase jistojistě zaujaly modely krajin s vojenskými výjevy, „dioramata“ , stejně jako aeroplány z dílny Miroslava Václavíka, ať již zpodobňujícími válečnou vřavu, či dění v týlu fronty, v plném nasazení tu defilovali průzkumníci, chemické jednotky, zdravotní družiny, tudíž tanky, transportéry, děla, obrněná technika, vedle toho ambulance Červeného kříže či jen prostí vojáci s nosítky. Vše vyvedeno do nejmenšího detailu, vypipláno, vybarveno, v pohybu i výrazu věrně odpovídajícím realitě, na nic není zapomenuto. Práce na takové jedné „scéně“ trvá zhruba měsíc /myšlen samozřejmě volný čas po večerech/, další měsíc až dva dle náročnosti trvá barvení a finalizace. Věřu, nic jednoduchého !

Samotné tematické pásových tanků, papírových modelů vytvořených Pavlem Kolářem v měřítku 1:35, je věnován celý jeden panel, pochopitelně nechybí legendární těžkotonážník Tiger. Pomyslným zastřešením těchto dvou třetin výstavy je promítané video, kde nonstop běží historické filmové dokumenty.

A pak je tu třetí dílek téhle pestré mozaiky, papírové modely hradů, zámků, církevních staveb, rozhleden, starých nádraží. Jejich autorem je Jaroslav Kouřimský a z ptačí perspektivy, kdy jindy by to vůbec bylo možné ? , lze nahlížet na nádvoří Pražského hradu, chrám svatého Víta, rotundy pražské i tu na Řípu, zámky Sychrov a Hrádek u Nechanic, kostel svatého Jakuba v Libiši, svatého Bartoloměje v Praze, svaté Máří Magdalény v Krasíkově nebo svatého Václava v Hrusicích, ano, ten známý z Ladových obrázků, je tu líbezná kaplička z roku 1849 v Klášterci nad Orlicí, naše oblíbená brána Matky Boží v Jihlavě, Bílá věž a kaple sv. Klimenta v Hradci Králové, lovecký zámeček Humprecht u Sobotky, s nezvyklým elipsoidním půdorysem, ale i pobřežní maják v polském Kolobrzegu či rozhledna Svätý Hostýn u Olomouci, ta dokonce ve čtyřech podobách tak, jak v průběhu let postupovala její stavba

Vše pečlivě dokresleno a doplněno vystavenými modelářskými katalogy a časopisy, stavebnicemi, barvami, lepidýlkou, štětečky a náčiním, včetně zasvěceného komentáře vždy přítomného některého z organizátorů. Celkem 707 návštěvníků z nejrůznějších míst celé České republiky shlédlo tuto výstavu a kdo viděl, určitě souhlasí s krátkým, ale výstižným textem, jenž zapsali do návštěvní knihy i jistě nároční a všemožnými výstavami zhýčkaní Pražáci :

Přijeli jsme z velké dálky
shlédnout stavby, tanky z války
letadla, modely věží
tohle v Praze najdem' stěží
Bravo, páni modeláři
ať se práce dál vám daří !
(červen - srpen 2014)

P.H.

Ženský fotbalový turnaj v Hřibčicích

Ne že by nedávno skončený světový šampionát v Brazílii nenabídl dostatečnou porci kvalitních fotbalových zážitků, skuteční znalci a fajnšmekři však měli letos ve svém hledáčku zcela jinou akci ano, v sobotu 16.8., se na hřibčickém stadionu konal první ročník turnaje v ženské kopané ! A dodejme, že turnaje skutečně silně obsazeného, vždyť rukavici hozenou pořadajícím týmem zvedla družstva Horní Cerekve a Zajíčkova !!

Očekávání byla velická, atmosféra již několik týdnů předem napjatá. Paní Červená v místním obchůdku přijímala sázky a opatrně vypisovala kursy. Organizátoři se činili, vstupenky mizely z předprodeje zázračnou rychlostí. Všichni chtěli být u toho. Tak už jen aby počasí vyšlo, leč i to si nakonec pořadatelé pohlídali – ještě před dvanáctou dne „D“ bylo nebe zamračené a hrozilo pořádnou sprškou deště, ale o půl druhé vysvitlo slunko a vydrželo svými paprsky hýčkat celé to krásné představení až do posledních minut. Dvě krátké, spíše májové přeháňky, nemohly průběh turnaje narušit a náladu nikomu vzít.

Po 15. hodině to v publiku začalo vřít. Hostující mančafy se zformovaly u středové čáry a hlasatel se jal vyvolávat sestavu domácích počínaje Kájou na místě ochránkyně svatyně a konče kapitánkou Štěpánkou Musilovou. „Zabereme, hej hou“ a bohyně již vyběhají z kabiny na vzorně střížený pažit „rozdrtíme pěští“ přidávají se fanoušci v mohutném chóru, soupeřky se ještě před úvodním hvizdem dostávají pod tlak. Hřibčická děvčata mají na pravých skráních jednotné tetování, jejich vzhled by vzbudil respekt i u tasmánských rugbystů, ale nezapomínají na ženskost, není třeba ji zdůrazňovat, sálá z nich každým coulem, čistě jen podtrhnout – každá má ve vlasech pár oranžových mašlí.

Bojový pokřik, sevřený kruh, jehož tradici kdysi nastolili hokejoví vikingové. A se stejnou silou se nyní hřibčická družina vrhá na zteč. Hned úvodní úder je nekompromisní a útok je korunován úspěchem. A červená lavina se valí dál.

Taktické pokyny, byly-li nějaké, jsou zapomenuty. Jak vosí roj, v jednom šiku, se hřibčicandý ženou za míčem, ledva se jej zmocní, již se rozbíhají po křídlech a nabízejí se pro přihrávku, při ztrátě balonu se okamžitě vracejí na vlastní polovinu, aby ukořistěnou loptu opět během vteřiny dostaly před šestnáctku soupeře. Jedna za všechny, všechny za jednu. A góly přibývají, takže na konci jich je celkem sedm, zatímco domácí konto je čisté !

Do druhého zápasu nastupují, opět proti Horní Cerkvi, ženy ze Zajíčkova. Již při roztrénování je vidět zkušenost a znalci si ukazují především na nevysokou forwardku atletické, oku lahodící postavy, s vlasy barvy špinavé slámy spoutanými do ohonu. Skutečně, hned jeden z prvních nákopů zajíčků z vlastního obranného pásma na slámový ohon směřuje, ten si merunu skvěle zpracuje, posune kolmo vpřed a v plném běhu nártem vypálí – rána z dobrých dvaceti metrů končí pod břevnem a jakkoli do konce mače zbývá dost a dost času, o tom, kdo vyzve domácí k bitvě o trofej, je vlastně rozhodnuto. Cerekvičky se nevzdávají, bojují až do poslední minuty, statečně vzdorují lepšímu (a odpočatějšímu) soupeři, při několika nádherných sólových průnicích jejich

mladinké třináctky mají i neskutečnou smůlu, ale nakonec podléhají při nezaslouženě krutém skóre 0 : 6.

A je tu tedy organizátory předpokládané finále. Ještě před jeho vylíčením zmiňme pochvalně další z pořadatelských aktivit. Na plochu vjíždí na vozidle podobném ledové rolbě Láďa Smejkal, radlicí ovšem nehrne sníh a zmrzlou tříšť, nýbrž několik diváky už toužebně očekávaných sudů piva. V pohotovosti je – to již od samotného začátku dnešních klání – zdravotnická jednotka : Dr. Trefil a Dr. Netrefil s nosítky, iontovými nápoji i mobilní transfuzní stanicí, vedoucí profesor Skopal s kbelíkem vlastnoručně namíchané sádry, sestřička s připravenou injekcí a přenosnou kapačkou. A klobásky opékané Jardou Havlíkem voní, Pavel s Irčou za pípou se pilně otáčejí

Zpátky na plac, vždyť „Už jdou koně, rudý koně, koně železný“. Ba ne, chlapácká přirovnání zpět, byť nasazení, síla, bojovnost nechybí, oproti mužskému podání, v němž technické finesy a nádherné góly navíc bývají jen vzácným kořením, zde jednoznačně dominuje lehkost, ladnost, jemnost, cit, zkrátka ženskost, jež povyšuje obyčejnou, samozřejmě napínavou, hru na umění, skutečné divadlo v ryzím slova smyslu. Padl-li již však ten průměr, pak Romana je rychlonohým vraníkem na pravém křídle, pálícím nebezpečně na bránu protivníka z každé pozice, Štěpka vůdčím hřebcem neúnavně táhnoucím vpřed, Léňa divokým mustangem kopajícím balony, které by snad mohly ohrozit Káju, daleko do bezpečí ... Ach, Léňa, nedlouho před koncem klesá na trávník se zhmožděným kolenem, povolání zdravotníci ji odnášejí na nosítkách, Dr. Skopal přikládá ruce, sestřička nabízí zelenou vše se záhy v dobré obrací a stejně tak se daří i na hřišti, je dobojováno a výsledek 4 : 0 pro domácí HPP hovoří jasně. Prezident Michal jen září .

Nutno podotknout, že navzdory jiskrák od kopaček byla všechna utkání vedena férovým způsobem, padla-li už sem tam žlutá karta, byla udělena pouze za nějakého toho „vola“ vyklouznuvšího mimoděk z něžných dívčích úst. Červených karet sudí nepotřeboval vůbec, i to svědčí o mimořádné úrovni celé akce. Vůbec, děvčata mile překvapila, škarohlídové utřeli nos ... Zprvu občas panovaly rozpaky u autových vhazování, výkopů od branky, ze země či z ruky, nároku na zahrávání rohu, to se ale srovnalo rychle a pak již dívky excelovaly a jen udivovaly přesnými reakcemi na povely pošťekávané v nekončícím sledu z trenérských laviček, jako „po lajně“, „piš“, „roztáhni“, „pořádně roztáhni“, „do těla“, „dávej“ či „pouštěj“, všemu bylo rozuměno, vše bylo prováděno

Pohár je doma ! Zatímco Brazílie je pokryta černým flórem, tady je stadion na nohou a nadšeně aplauduje, mexické vlny vzdouvají snad celý okres. Děvčata, děkujem'. Sláva vítězům, ale stejnou měrou i poraženým cerekvičkám a zajíčkům! Těšíme se příště ! Základy hezké tradice jsou položeny. A díky i za inspiraci pro Turovku .

P.S. Na závěr ještě alespoň jména všech hrdinů : Kája Jandová , Léňa Hečková , Natálka Dalíková ,

Marcela Sadílková,
Tereška Vařečková, Lucka Poděbradská , Renata Zerzáňová , Iveta Vařečková, Romana Roubíčková, Štěpka Musilová, plus odborný poradce Jiří Sadílek st. a asistent poradce Petr Jirák. Už ne vítězné „věčko“, nýbrž „háčko“, „H“ jako heroes, „H“ jako Hříběcí !! Vivat !!

P.H., foto 16.srpna 2014 archiv

Poslední srpnový víkend v Turovce

Pro někoho končí léto až 22.zářím, pro jiného již svatou Annou. Pravověrní Turováci včetně několika generací odkojených sympatickým nadšenstvím Rudy Vyvadila však přísahají pouze na poslední prázdninový víkend. Byť by i následovaly další slunečné, ba horké dny, jednalo by se jen o léto babí, přísluhovačské. Prostě bojovka je konečnou. A rozhodně krásnou tečkou.

Začátky akce sahají až do konce sedmdesátých let minulého století a je jen těžko uvěřitelné, že bojovka snad s výjimkou dvou tří deštivých let bez přerušení přežila – a v jaké kondici a kráse! – až do dnešních dnů. A co je důležité, končit rozhodně nehodlá!

V novém tisíciletí dostala mladšího sourozence. To se o pátečním podvečeru rozzáří okna jinak celoročně potmělého kulturáku na kraji obce a dveře se dokořán otevrou všem divadla a Turovky milovným.

Jako předkrm, a řekněme rovnou, že vybraný, zde několik let servíruje návštěvníkům pražské divadlo Akorát vždy aktuálně nastudovanou hru ze svého repertoáru, obvykle komediálního charakteru. Letos se jednalo o kus autora Marca Camolettiho nazvaný „Na správné adrese“ v úpravě a pod režijním vedením Pavla Klečky.

Celkem 8 rolí je stejnoměrně rozděleno mezi muže a ženy, zápletka je vystavěna na inzerátech podaných do novin jak majitelkou nemovitosti Georgettou, tak její služebnou Marii Louisou i oběma stávajícími

nájemnicemi. Texty inzerátu jsou však ve své úsporné zkratce ne zcela srozumitelné a značka PPS pak již vůbec dává příliš velký prostor pro fantazii eventuelních respondentů. Ti se vskutku záhy počínají hlásit, bohužel postupně každý z nich natrefuje na nepravou inzerentku. Kolotoč nedorozumění a záměn se začíná roztáčet, diváky čeká sled vtipných dialogů, plných různých narážek i lechtivých dvojsmyslů. Má-li být

vyzdvihnout nějaký herecký výkon, pak určitě ten suverénní Radka Vyvadila v roli zájemce pózovat coby Spartakus malířce, jedné z podnájemnic a samozřejmě nelze opomenout bytnou Lucie Stropnické, natož po sexu lačnicí komornou v podání Adély Červenkové. Pokračovat by ovšem bylo možné dál, jakkoli je divadélko amatérské tím, že jeho členové mají svá civilní zaměstnání, úroveň předvedeného byla veskrze profesionální. Diváci, a nebylo jich nakonec málo, se královsky bavili, a tak jediným stínem na celé komedii byl lehce tragický opar nesoucí se nad stavem turováckých prken znamenajících svět. Ale třeba bude líp!?

<http://www.divadloakorat.cz/>

Ve 14 hodin následujícího dne ožila náves maskami, jejich doprovodem i množstvím přihlížejících, konal se tradiční karneval. Byť to zprvu nevypadalo na příliš velikou účast zakuklenců, těsně před začátkem rokování odborné poroty dorazili přespolní, z Jihlavy, Prahy ... a před ušaslými diváky defilovali postupně motýl, hastrman, indián, Maková panenka, čarodějnice, zombíci, kravička a další, poslední se dostavila zadýchaná obrovská želva, ta snad jediná neměla šanci si užít případnou cenu, neboť na vyhlášení výsledků následně v kulturáku během dětského odpoledne skutečně neměla už šanci dorazit včas, i tak ale zúčastnění připravili sudím zapeklitý a nezáviděníhodný oříšek, v očích veřejnosti pak zvítězili všichni, již jen za odvalu se zúčastnit, a pochopitelně i obětovat čas a námahu na přípravu kostýmů.

Nu a po zmíněném odpoledni naplněném hrami, soutěžemi i diskotékou se již pomalu začal snášet soumrak a Turovka se počala zvolna zalidňovat. Úderem osmé zažehl Ruda slavnostní oheň, k němu se stáhli letošní „bojovníci“, aby vyslechli nejprve obecné pokyny týkající se organizace večera a poté i nástin letošního příběhu, kostru, na kterou navěšovali dokreslující dílky ti, kteří již očekávali účastníky bojovky na jednotlivých stanovištích umístěných v lesích nad Turovkou. Oněch tajemných punktů bylo celkem k deseti, vedly k nim značky, a barevná světla ještě vždy na místě upozorňovala, zda se jedná o místo

dobrých (modrá barva lucerny) či zlých, nebo spíše řekněme nedobrých bytostí (červená). Děti s dospěláckým doprovodem se setkaly např. s karbaníci loupežníky, dobrou vílou, potrhlym vynálezem či žíznavými upíry, shlédly jejich několikaminutové vystupy, odpověděly na různé dotazy, někdy si společně zazpívaly a nakonec vždy obdržely instrukce k další cestě O čem že bylo vlastně to letošní putování černým, houbami provoněným hvozdem? V říši snů se znenadání objevil jakýsi Snožrout, který začal zákeřně likvidovat veškeré sny, kdo jiný na ně má právo než děti, logicky ty se tedy vydávají na pouť za záchranou říše. Na rozdíl od skutečného světa dospělých zde končí večer jednoznačně dobře, zlo je poraženo a děti, resp. my všichni můžeme slastně snít své sny dál.

Poslední skupina je v cíli, pamětní medaile jsou rozdány, oheň však stále ještě hoří, a tak kdo s potomky nespíchá domů, může ještě posedět, pohovořit, vyhodnotit, něčím se posilnit po docela náročné cestě či prostě jen pozorovat hvězdy na noční obloze. Není co více dodat, sebelepší a podrobnější popis nemůže vystihnout báječnou atmosféru celého večera, tu nutno nasát osobně na místě. Jestliže jste tak neučinili letos, přijďte určitě za rok, s baterkou, teplým oblečením a dobrou obuví. Nebudete litovat. Je půlnoc, rodí se poslední prázdninový den a léto v Turovce právě skončilo.

P.H., foto O.H. 30.srpna 2014

Koncert kapely Beatles Revival

Bylo by to stylové – k hornocerekevickému nádraží se blíží motoráček od Pelhřimova, kordon po celém okrese zalarmovaných policistů se snaží zabránit davu ječících náctiletých děvčat proniknout do kolejíště. Vlak přibrzdí, otvírají se dvířka a ze schůdků postupně seskakují čtyři vlasatí mládenci v tmavých oblecích, bílých košilích a s úzkými kravatami. Rychle se prosmyknou kolem nádražní budovy a už uhánějí k nedalekému kulturnímu domu. To se však již i dívky na peróně otočily a vyrážejí s ohlušujícím řevem chlapcům v patách. Honička začíná V obráceném gardu, nezapomenutelná úvodní scéna z černobílého snímku „Perný den“.

Až tak to tedy 4. října 2014 v Cerekvi nevypadalo, i když návštěva koncertu byla na dnešní obecně panující poměry ve světě popmusic slušná. Od dob beatlemánie ovšem uplynulo neskutečných padesát let, a

nepřijeli samozřejmě ani skuteční Brouci, nýbrž „jen“ obdivovatelé a zprostředkovatelé jejich odkazu z Kladna. Leč sotva zazněl úvodní kytarový riff, šedesátá léta minulého století byla zpět, na parket vtrhla první taneční dvojice, diváci začali podupávat do rytmu a kulturák se jakoby mávnutím kouzelného proutku

proměnil na liverpoolský klub Cavern !

Otvírákem bylo pochopitelně hybné „Twist And Shout“, následovaly stejně svižné skladby z raného období – „Please Please Me“, „Do You Want To Know A Secret“, „Please Mister Postman“, nečekaně i ale velice málo známá a na řadových deskách se neobjevivší píseň z prubířské koncertní štače v hamburských klubech „Slow Down“, která překvapila i zkušenější posluchače, a celý set vygradoval hitem „All My Loving“.

Po kratičké pauze vyplněné promítnutím videa se chlapci vrátili na scénu v jiných oblecích a v čase jsme se o kousek posunuli vpřed, do let 1964 až 65. Tudíž titulní pecky z „Hard Day‘ s Night“ a „Help“ , vedle nich Berryho klasické kousky „Rock‘ n‘ Roll Music“ a „Roll Over Beethoven“, „Baby‘ s In Black“ , a postupně už i aranžérsky komplikovanější, poslechovější věci jako „Day Tripper“ či „No Reply“, částečně se sofistikovanějšími texty (Lennonův „Nowhere Man“ o zdánlivé nezbytnosti hromadění majetku a lidském odcizení) . Dobové kytary – Rickenbackery – zní jásavě a svěže , vokály krásně ladí, atmosféra je báječná. Lze-li mít drobnou výhradu, nemá to však rozhodně být ono hledání pihy na kráse, jen se nabízí příkladné srovnání s jinou revivalou kapelou tohoto ražení „Backwards“, pak dnešní čtveřice přeci jen ve všech sólových pěveckých partech barvou hlasu neodpovídá zcela věrně originálu. Ovšem srovnání není zcela férové, zmínění slovenští Backwards ne náhodou zvítězili opakovaně na celosvětovém setkání těchto revivalových skupin konaném každoročně v New Yorku, jsou to už dnes defacto ryzí profesionálové a vlastní show mají propracovanou skutečně do posledního detailu. I zde se ale pochopitelně na maličkosti dbá – ať se to týká oblečení, nástrojů (v další části večera se ke slovu dostávají elektrické kytary značky

Fender Stratocaster), mimických gest nebo rozestavení muzikantů na pódiu, kladenský Paul McCartney je samozřejmě levák atd. atd. atd. Koncert přitom působí naprosto přirozeně, iluze je dokonalá.

Druhá přestávka trvá dvacet minut, čeká nás finále a chlapci se musí převléknout do kostýmů, které známe ze slavného obalu LP desky „Sgt. Pepper‘ s Lonely Hearts Club Band“ – jsou to ony různobarevné uniformy, ve své době se rovněž významně podílející na definici hnutí psychedelie a hippies. V čase vydání seržanta Pepře již Beatles veřejně nevystupovali – souboru se naskytá možnost určité koncertní improvizace, Kladeňáci se ale poctivě drží studiových nahrávek, tak jak je posluchači znají a mají je zažité, a startují obdobně jako Brouci na desce, tedy stejnojmennou titulní skladbou, na niž navazují „With A Little Help From My Friends“, „Lucy In The Sky With The Diamonds“ a „When I‘m 64“. Zásadních desek ovšem liverpoolská čtyřka v druhé polovině šedesátých let, kdy se, přes začínající osobní rozepře, mohla do sytosti věnovat nahrávacím činnostem ve studiu, natočila více, dnešní účinkující nám z nich míchají pestrý koktejl a podávají Harrisonovo „Something“, hypnotické „Come Together“, nepostradatelné „Hey Jude“ a rozevláté „Let It Be“ či „Yellow Submarine“ v přídatku vyžádaném mocným tleskáním a pískáním nadšeného publika, které sice v průměru bylo o několik generací starší než ty na nádraží čekající fanyanky, ale reagovalo stejně. Vždyť hudba Beatles vůbec nezestárla !

Co dodat ? Leader kapely, tedy kladenský John Lennon, všechny skladby krátce uváděl věcným a zároveň vtipným komentářem, krom více jak dvou hodin skvělé muziky se nám dostalo tedy i mnoha zajímavých informací . A nesmírně příjemné bylo závěrečné gesto – v době, kdy prodeje hudebních nosičů vážnou díky přebujelému kopírování nahrávek či jejich nelegálnímu stahování z internetu apod., a umělci jsou nuceni vážně zvažovat natáčení a vydávání nahrávek plus následnou distribuci, revivalisté nám nabídli zdarma svoje originální cédéčko ! A jelikož se již v průběhu koncertu kladně vyjádřili k fotografování či pořizování nějakého záznamu, nepřekvapila ani jejich vstřícnost při podepisování a focení s fanoušky po koncertě. Veliké poděkování jim stejně jako organizátorům a zprostředkovatelům celé akce ! <http://www.thebeatles.cz/>

P.H.

Ze školních lavic nejenom okresu pelhřimovského

- * Znehodnotil nástěnný výtisk Mendělejevovy soustavy prvků vymyšleným prvkem Spermium.
- * V hodině tělesné výchovy si odešel zakouřit.
- * Nosí do školy příliš krátké sukně, takže vzbuzuje u spolužáků větší pozornost než já se svým výkladem, prosím o prodloužení.
- * Olizuje temperové barvy a diví se, že pak zvrací.
- * Vyndala při hodině tělesné výchovy bez dovolení kozu a celá třída přes ní skákala.
- * Vyjádřil se o Meresjevovi, že měl amputované nohy až po prdel.
- * Celou hodinu si přerovnáva pytlík. Takhle se nic nenaučí!
- * Vyvolán prohlásil, že nebude odpovídat bez advokáta.
- * Když jsem vašeho syna vyvolala k tabuli, opáčil mi: "Piš pět, svačím!"
- * Váš syn mi dnes začal tykat, skákal mi do výkladu a chtěl vidět můj diplom.
- * Honza zakřičel: "Ticho!", třída ho vyslyšela a on ze sebe vypustil toxické plyny, což bylo slyšet po celé třídě.
- * O hodině přírodopisu strká ptáka do topení.
- * Nechá se od spolužáků osahávat a nehlásí to učiteli.
- * Kdykoliv je vyvolán, kouká na mě jako na idiota a ptá se, jestli to myslím vážně.

Staré pohlednice

a tentokrát třeba Lázně svaté Kateřiny z počátku 20. století. Nevíme sice přesné roky, avšak vidíme podivuhodné věci – stromy před restaurací krátce po výsadbě, za nějakých 10 až 15 let už to krásně zarostlo a hlavně ten úžasný interiér! Je tam sice jediný host, ale nachystaný je to perfektně. Tak si ty obrázky vezměte pěkně s sebou a jeďte se tam podívat a srovnávejte Pohlednice se v dnešní podobě (obrázek na celé přední straně) začaly používat až po roce 1905. Do této doby vypadaly jinak – na přední straně byl obrázek a vedle něj místo, do kterého se dal vepsat pozdrav s pokračováním na straně druhé – čili nějak takto :

Za první pokus o pohlednici (korespondenční lístek s obrázkem) považujeme rok 1870, kdy se tam objevila kresba vojáka v době mobilizace německé armády. Ale to už by bylo na delší povídání a k tomu se třeba jednou vrátíme

O.H.

Komunální volby

S příchodem podzimu se náves v Turovce rozzářila barvami. Ovšem nejen díky žlutnoucí lípě a červenajícím se okolním listnáčům, ale především kvůli obecní vývěsce, na které se objevily velké plakáty, s fotografiemi obličejů v nadživotních velikostech, doprovázenými plamennými prohlášeními, senzačními sliby a navrhovanými závazky div ne socialistickými. Což o to, nikdo nechce, aby politika byla šedivá, nepřitažlivá, pro lidi nezajímavá, ale v určitých momentech je tomu jako se vším jiným, čeho je moc, toho je příliš. I barev. Před volbami, a na úrovni komunální především, volič přemýšlí, vzpomíná, porovnává a jeho vnímání jindy širokého, až duhového spektra se výrazně mění, zužuje, volič, v tu chvíli plakátem oslovovaný divák a potencionální účastník chystaného „představení“ se vrací do dob černobílého filmu a redukuje svůj výběr vlastně jen na dvě základní možnosti, ano či ne, bílá nebo černá Jistě, každý má svou osobitou představu, jak čistá by jeho „bílá“ měla být a až jak temnou „černou“ lze akceptovat. Trochu zjednodušený příměr, v zásadě ale odpovídající. Odstíny světlější, tmavší, prolínání barev, to vše je rozptylující, ba i matoucí.

A o staletími prověřené zkušenosti s bílou a černou jsme se po pár týdnech nakonec i všichni přesvědčili znovu, to když byly hlasy lidu sečteny a výsledky vyhlášeny. Vítězem voleb a jediným, kdo obdržel do urny více než 500 lístků se svým zaškrtnutým jménem, byl Josef Plešák (celkem 501). Cože nám to připomíná ? Ano nebo ne ? Bílá nebo černá ? Inu, jak pro koho, bylo řečeno, že vnímání voliče je ryze subjektivní záležitostí. V každém případě gratulujeme

Nu, a jaké bylo pořadí na dalších místech letošní podzimní hornocerekevské Top Ten ? Pro úplnost a celistvost naší informace je pochopitelně uvádíme :

2. Vladislav Smejkal , 486 hlasů
3. Milan Kunst , 479 hlasů
4. Josef Šetek , 474 hlasů
5. Jiří Příbyl , 459 hlasů
6. Ing. Jaroslav Andrle , 454 hlasů
7. Vladimír Šamaj , 441 hlasů
8. Miroslav Kříž , 413 hlasů
9. Alena Fuchsová , 412 hlasů
10. Jan Šimek , 401 hlasů

Všichni jmenovaní se o přízeň voličů ucházeli v barvách Sdružení nezávislých kandidátů „Za spokojenost občanů hornocerekvicka“. Tož věrme, že občané spokojeni budou ! Však to dají nepochybně zřetelně najevo !

Ustavující zasedání zastupitelstva města Horní Cerekev po komunálních volbách se uskutečnilo ve středu 5.listopadu 2014. Složení nového zastupitelstva jest toto : starosta Jaroslav Andrle, místostarosta Josef Plešák, členové Rady města - Vladislav Smejkal, Milan Kunst a Josef Šetek. Kompletní výsledky voleb do zastupitelstva města Horní Cerekev jsou zveřejněny na stránkách Českého statistického úřadu a na stránkách Horní Cerekvě. <http://www.hornicerekev.cz/>

P.H.

VOLBY.CZ

**Sdružení nezávislých kandidátů
„Za spokojenost občanů hornocerekvicka“**

**děkuje voličům za podporu ve volbách
do Zastupitelstva města Horní Cerekev**

**Josef Plešák
Vladislav Smejkal
Milan Kunst
Josef Šetek
Jiří Příbyl
Ing. Jaroslav Andrle
Vladimír Šamaj
Miroslav Kříž
Alena Fuchsová
Jan Šimek
Lubomír Havránek
Jiří Zelenka
Danuše Petráková
Dana Hajná
Marie Vaňková**

DĚKUJEME

za 6.351 hlasů

Výlov rybníka v Hřiběcí

Je podzimní sobotní ráno, nad zemí se povalují chuchvalce mlhy, jimiž prostupují vzdálené hlasy a snad i, je to možné ?, zvuk harmoniky ? Je to šalba, je to klam ? Procházím vesničkou a najednou se z oparu vyrýsovávají stromy na hrázi rybníka, dostávají tvar stejně jako lidé pod nimi, hlasy lze najednou konkrétně přiřadit a kapela skutečně vyhrává.

Pyšný rybník se scvrknul na nevelkou louži, v níž to vře, rybáři táhnou síť, prostor pro šupináčce se povážlivě zmenšuje, všude samá ploutev a otevřená tlama. Pod hrází je najeté auto s velkou kádí místo tradiční korby, ryby si musí připadat jak v lunaparku, zdviž je v přepravce vyveze nahoru, a pak jak po tobogánu do vodní nádrže, pravda, poněkud těsně. Malé ryby mají štěstí, v nádobách je chlapi co chvíli přenášejí přes

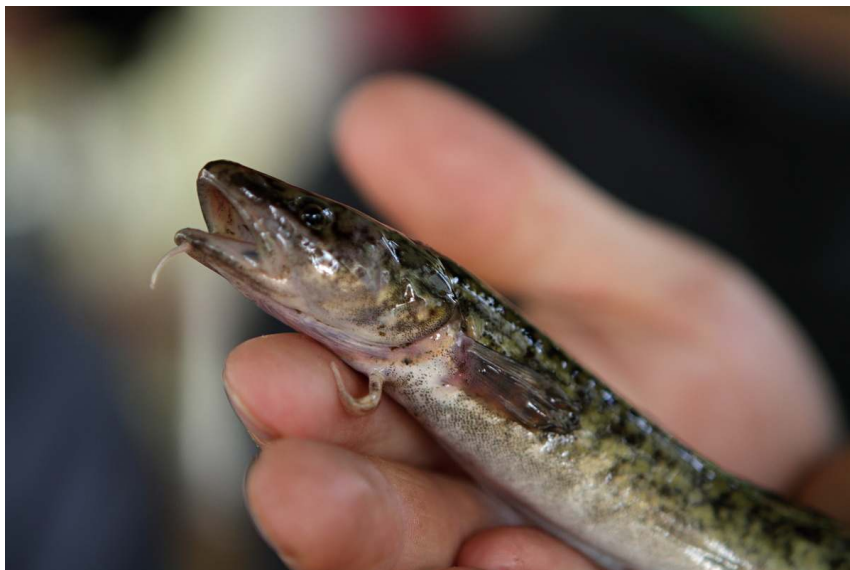
hráz k dolnímu rybníku. Potkáme se snad o letních rybářských závodech ?

Postupně se mlha zvedá a i když se slunce zatím neprodralo zataženou oblohou, je teplo, žádná jinovatka a zima od nohou jako loni, ovšem, jak pro koho, nám tady nahore mezi stánky s bohatou nabídkou občerstvení je hej, ale většina rybářů je ve vodě minimálně až po pás, mají sice gumáky přecházející v nepromokavé kalhoty s lacem až na prsa, jenže pracují tam s čereny a klacky, kterými plaší ryby zalezlé

u dna, už celé hodiny. Nezávidíme jim, samozřejmě s výjimkou těch zvědavců, kteří sami rybolovu holdují a už jen z jakéhosi kamarádství, pocitu sounáležitosti a profesionálního zájmu se přišli podívat. A děti, jistě, ty se prohánějí kol kraje vody, obhlížejí kádě, namáčejí si v nich ruce, semtam dokonce některé přinese od dolního rybníka v dlani mrskajícího se mníka.

Apropo, občerstvení! Již předem se udilo, tudíž nechybí takto připravené marény a pstruzi, ti jsou jako tradičně i v pečené variantě, stejně jako kapr. Na odbyt jdou kapří škvarky a další dobroty, a není opominuta ani sladká tečka, pro leckoho z nás přímo dvoutečka : domácí štrůdl a posvícenské koláče, s mákem, tvarohem, povidly, jak je komu libo. A k tomu horká káva, čaj, grog, svařák, mnoho piva, nealka a dostatek i lihovin na rozproudění krve u těch, kteří se rozhodli si vystát frontu na živé ryby, jež jsou průběžně dodávány do kádě umístěné přímo nad stavidlem. Ten lidský had se vine

skoro po celé hrázi, zástupy čekající na dovezené banány před prodejny ovoce a zeleniny v Praze v sedmdesátých letech snad nebývaly delší Nikdo však neremcá a nakonec se na každého dostane, tašky jsou nadité, však ke dvěma zakoupeným rybám patří automaticky i slevová poukázka na případný předvánoční nákup, občas tak i praskne igelitový šev, ryba se chvíli převaluje na cestě a kolemstojící komentují její uspokojivé míry.

Byla zmínka o hudebním ansámbly, tvoří jej tahací harmonika, podomácku vyrobená bicí souprava, saxofon a baskřídllovka. Repertoár je klasický, od „Kolína, Kolína“ přes naháněný Tálinský rybník až po na vodě se házející kapry a vyprovázení milé ... Po jedenácté hodině nás nehřeje již jen příjemná muzika, dobré jídlo a pití, ale přidává se konečně i sluníčko. Jak postupně v rybníku ubývá vody a hnědá skvrna blátivého dna se rozšiřuje, úměrně přibývá teplých paprsků. Náladu už ani nijak vylepšit nemohou, ta je na maximu, příjemné a vítané ovšem jsou.

Auta, jež v průběhu dopoledne zaplnila celou náves i přilehlé parkovací plochy, se rozjíždějí domů, ta nejnáruživější možná ještě zkontrolovat další obce v blízkém okolí, kde jak víme, se rozhodli zčeřit místní

vody také, jako např. v Černově, Zajíčkově

Místní se rozcházejí k obědu, většinou asi skutečně svátečnímu. Naše skupinka sestávající z Turováků, Pražáků a Pelhřimáků si ještě užívá chvíli polední idyly, sedíme, popijíme kafe a přikusujeme závin. Hovor pomalu plyne, stejně jako klikatící se pramínky vody, stále tenčí a tenčí Krásně strávené dopoledne. <http://rybarstvimartinkuvmlyn.cz>

P.H., foto O.H. 18.října 2014

Čím se zabývají obyvatelé Turovky

Pasou krávy ? Nikoliv, ty se přece pasou samy. Jsou zdravé, otužilé, čisté, nemají hlad a jsou psychicky vyrovnané. Když je některá v dobrém rozmaru nadojí i 4 litry mléka denně !

Pořádají zabijačky a připravují domácí jitrnice - když je uvaří tak je všechny sní, aby se nezkazily. Někdy slyšíme také jaternice nebo dokonce jatrnice, to se ale se používá zřídka, jen někde a je to zastaralé – jaternici tu máme díky překladu německého slova Leberwurst. Ale pozor ! Jaternice není parazitický červ, který napadá játra ! Není to v žádném případě analogie s tasemnicí, která žije v tenkém střevě některých lidí. Takže když vám někdo řekne: „Mám jaternici !“ nebojte, ten člověk opravdu není nemocný, jen si dal tu dobrotu z obrázku.

O.H., foto O.H. 9.května + 25.října 2014

Století Miroslava Zikmunda

Seděl jsem v útulném pražském minikině MAT a tu hodinku a půl filmu jsem prožil, ani nevím jak, určitě však společně s Hanzelkou a Zikmundem. A vůbec jsem netušil, že mě ten film nakonec tak dostane. V kině MAT je nějakých 40 míst a jeden lístek stojí stovku. To jsem se nepřepsal, fakt pouhou stovku. Do kina MAT jsme chodili už před mnoha lety a to kino stále existuje. Zaplať pánbůh. Zajděte tam a pochopíte řadu věcí – káva, pívko, půjčovna filmů – všechno dohromady to na vás dýchne velmi milou a příjemnou atmosférou.

Máte také doma ty knížky? Začaly vycházet v roce 1952 a stály se na ně fronty. Byly tam prsaté černošky, které v době spořádaného socialismu představovaly pro pány příjemný veřejně dostupný příděl erotiky. Poslední díl první cesty Hanzelky a Zikmunda po Africe a Jižní Americe (1947-1950) „Mezi dvěma oceány“ vyšel v roce 1959. A v té době jsme tak měli jen tři národní hrdiny: Zátopka, Hanzelku a Zikmunda. Druhou cestu uskutečnili Hanzelka a Zikmund v letech 1959-1964 po Asii a Oceánii. Po návratu vydali kritickou „Zvláštní zprávu č. 4“, která obsahovala popis jejich zážitků z cesty po Sovětském svazu. Vzhledem k obsahu popisujícím stav sovětského hospodářství byla prohlášena za přísně tajnou a uveřejněna až v r. 1990. Jeden příklad z obsahu textu – lidé v Sovětském svazu věci nenakupují, oni je shánějí. A přitom to bylo celosvětově veřejně oslavované dokonalé socialistické zřízení, kde všichni mají všeho dostatek a všichni jsou si rovni.

Film Století Miroslava Zikmunda je klasický dokument, natočený srozumitelně a velmi citlivě, aby byl celoživotní příběh opravdového přátelství těch dvou vykreslen ve všech detailech. Bylo to přátelství skutečně až za hrob, kdosi se kdysi zeptal, co by se stalo, kdyby při cestách jeden z nich třeba nešťastnou náhodou zahynul, jak by ten druhý pokračoval v cestování? Odpověď M. Zikmunda zněla: „Tím by vše skončilo, nemohli bychom cestovat jeden bez druhého nebo s někým jiným“. Na takové přátelství hned tak někdo štěstí nemá, je to úžasné, když se dva zblázní do jedné věci a vydrží jim to celý život. Petr Horký říká: „Dvojice Zikmund a Hanzelka vybudovala dvě velká díla, jedno je cestopisné a druhé je to jejich přátelství. To je taky životní dílo, které nevznikne samo.“ Přátelství to bylo takové, že v době perzekucí, sledování STB a zákazu činnosti se stále dělili o peníze napůl – jednomu se podařilo něco vydělat, pak polovinu dal tomu druhému. Ve filmu jsou použity archivní materiály, fotografie, části filmů a dobové dokumenty. Jiří Hanzelka zemřel v roce 2003, ve filmu tedy živě vystupuje pouze Miroslav

Zikmund, dnes 95letý a stále ve výborné kondici. Máte také možnost nahlédnout prostřednictvím kamery do krásného Zikmundova domu na kopci nad Zlínem a do neskutečného archivu v něm. Miroslav Zikmund prohlásil, že je vlastně vděčný Husákovi, že mu zakázal veřejnou činnost, protože jinak by nikdy nenašel čas ten archiv uspořádat ale hlavně popsat.

Tenhle film rozhodně v žádném multikině nenajdete, stojí však určitě zato, abyste se za ním vypravili kamkoliv jinam. Velké díky panu Horkému za tu hromadu času, který celému „projektu“ věnoval.

Století Miroslava Zikmunda - dokument, Česká republika, 2013, 97 min., scénář a režie Petr Horký, kinopremiéra v ČR 4.9.2014, <http://www.piranhafilm.cz/stoleti-miroslava-zikmunda/>, <http://www.sms.cz/film/stoleti-miroslava-zikmunda> O.H.

Retro inzerce – 1901 Počátky, 1927 Horní Cerekev

Klosety

= pro nemocné
 zaručeně nezapáchající v elegantním provedení,
 jakož i nové praktické
skladací dětské sestličky

sloužící za stůlek i voziček, dodává nejlevněji
J. BAZONI, POČÁTKY.

Hromádka & Pekárek
továrna
 na
 kartáče, košťata a štětky
„SALVE“
HORNÍ CEREKEV.

22 důvodů, proč jsou venkovský chlapi lepší než ty městský

Jasně, umějí vzít za práci a mají sílu jako bejk. Ale to není ani zdaleka všechno, proč by takového chlapa chtěla a měla mít doma každá.

1. **Jsou chlapi.** Postaví dům, zasadí strom a zplodí syny (nebo dcery). K tomu mají sílu jako tažný vůl, dojíždají a smrdí. Jako opravdický chlapi. Ne jako kancelářský baletky.
2. **Jsou krásní.** K tomu opálení, udělaní, nemusí se stydět jít do pül těla, a aby toho nebylo málo, krajinu brázdí na bujném oři. A je fuk, jestli jde o traktor nebo o koně. Kdo by se nenechal povalit na seník... Úplní rytíři.
3. **Jsou něžní.** Nikdo neumí říct své dívce „stará“ s takovou něhou a láskou jako chlap, co žvejká otýpku sena. Staráááá... ach.
4. **Jsou zdraví.** Bodejť, celý život baští bio, posiluje přenášením vepřů a pravidelně se dezinfikuje. A od té doby, co v osmi letech přestal kouřit, těží i z čerstvého vzduchu.
5. **Jsou tvrdí.** Na dešti se nerozpustí jako nějaký městský manekýn a tělo mají z kamene, a to včetně všech vnitřních orgánů.
6. **Jsou šikovní.** Nevyhodí nic, co by se nedalo opravit nebo z toho udělat něco nového. Páni inženýři by se k nim mohli jezdit učit.
7. **Jsou plodní.** Jaký pán, takové mazání. Inu kvalitní strava, čerstvý vzduch a častý pohyb svědčí i materiálu. Tyhle jejich mršky se budou hýbat i v kaluži, když tedy náhodou ukápnou.
8. **Jsou skladní.** Vystačí si s pár věcmi na ven, párem slipů a tílkem na doma a k tomu jednou hodobožovou košilí. Na funus a zábavu.
9. **Jsou zabijáci.** Hravě sejmou pavouka i vepře, stejně tak přespólního frajera, co šáhnul jeho slečně na zadek. A někteří k tomu nosí do lesa flintu. Takže bacha.
10. **Jsou králové silnic.** Protože traktor ani kombajn nepředjedeš, pokud tě sám nepustí. A i s ním umí na šotolině klidně i driftovat.
11. **Nejsou padavky.** Zatímco měšťáci se rozpadají v psychiatrických poradnách, venkovanům na každou krizi identity nebo druhou mízu stačí buď facka před zrcadlem nebo tuning jetého žigulíka.
12. **Nejsou vybíraví.** Správné kafe je turek a kolo má jezdit. Vaťák je taky jen vaťák a je putna, jestli je od Dieslu, protože diesel je taky pořád jen diesel.
13. **Jsou loajální.** Jako burani si vyslechnou posměšku až až. Čiže jsou jednak zvyklí na ledascos a především o to víc milují svou rodnou hroudu. Na život a na pěst.
14. **Jsou vždy připravení.** Stačí spustit montérky a můžou začít hrát. A co je ještě důležitější, vědí jak na to. Ostatně, koukají na to od mala a s první akcí taky moc dlouho nečekali.
15. **Jsou struční.** Mluví k věci, anžto stejně znají jen pár slov a na pindy o citech je neužije. A filosofii holdují až od pátého kalíšku, kdy jim stejně není rozumět.
16. **Umějí si vyhrnout rukávy.** Na pořádnou práci, bitku, zabijačku nebo tancovačku. A je jedno, že to vlastně může být jedno a totéž.
17. **Umějí platit za chyby.** Protože vědí, že jakmile udělají botu, vědí to všichni dřív, než si stihnou vymyslet milosrdnou lež. Tak musí unést klidně i trest řemenem.
18. **Umějí to s hadicí.** Jak praví lidové moudro, každý, kdo na vsi chvílku zrál, s hasiči si potykal. Pročež zkrotit stříkačku není nejmenší problém.
19. **Umějí to se zvfáty.** Hravě si poradí s Pražákem stejně jako s rozzuřeným bejkem. Však by s nimi ta boží hovádka jinak pěkně vorala.
20. **Mají rádi maminky.** Jinak by jim totiž otec přerazil hřbet. Tudíž budou nakonec mít rádi i tu vaši.
21. **Neztrácejí čas.** Jak bylo řečeno: postaví dům, zasadí strom a zplodí děti. To všechno ještě než měšťák dostuduje...
22. **Postarají se.** Jídlo chytí, zabijou, stáhnou, vykuchají, opečou, ještě z něj nadělají kabát, a aby nejedli sami, donesou si ke stolu ženu. V náručí přirozeně.

Martin Pistulka, šéfredaktor onlinu ČiliChilli, <http://cilichili.cz/blog/>

Divadlo v Horní Cerekvi

Cerekvičtí dramaturgové se zase trefili do černého, po loňském veleúspěšném představení dua Jana Paulová / Pavel Zedníček povolali další pražské veseloherce a ti opět zpřijemnilí sychravý podzimní večer a rozesmáli publikum tvořené nejen místními, ale i již tradičně dojíždějícími diváky z Jihlavy či Pelhřimova. Divadelní akce se bohužel koná pouze jednou do roka, zato má opravdu dobrý zvuk a příznivci dobré zábavy se již naučili za ní přicházet i z větší dálky, stojí za to !

Majitelka Turecké kavárny nacházející se v Paříži, dobrácká Georgette (Naďa Konvalinková), pozvala publikum do útulného prostředí, v němž se postupně odehrává děj tří jednoaktovek dramatika Roberta Thomase, v režii Petra Háši – „Ustrašený svědek“ , „Pes a kočka“ a „Zlatý pan ministr“. Jejich začátek vždy uvede v roli šansoniérky Jana Boušková, její vokální projev je nečekaným, příjemným překvapením. Václav Vydra, první návštěvník, se dlouho neprojevuje, nicméně jak se později ukáže, jeho mlčení je

významné... samozřejmě s příchodem dalšího hosta, Marcela (Matěj Hádek), se děj počíná rozvíjet a graduje až, ne nic neprozrazovat ! Snad jen, že zápletky jsou dobře vystavěné, ba docela lehce detektivní, vnímavý divák sice z jistých náznaků dokáže v určité fázi odhadnout překvapivá finále, ale to kvalitě vůbec na ničem neubírá, dialogy a výstupy herců jsou vtipné, dobře napsané a neméně dobře podané,

navíc ještě leckdy s bouřlivě aplaudovanou nadstavbou, to např. v momentu, kdy Naďa Konvalinková si v náhlém popudu přitiskne obličej Václava Vydry na svoje mocné poprsí, notnou chvíli jej tam drží, Václav pak se vymaní s blaženým výrazem, nicméně úporně si mne nos a komentuje ... „dostal jsem se mimo žlábek !“ , celé divadlo soucitně pokyvuje a pánská část závidí, to je, sakra, kavárnice !

Závěrečný kousek – Zlatý pan ministr – je pak i v mnoha ohledech horče aktuální, zde přikyvuje publikum bez rozdílu pohlaví, bohužel.

Dvouhodinové posezení v kavárně nabízí dlouhodobě program pražského divadla U hasičů, setkat se s ním ale můžete i v rámci zájezdových představení herecké čtveřice po celé republice, pokud jste tedy v Cerekvi propásli, nebo si chtěli – nebylo by divu – někdy v budoucnu zopakovat, šanci máte i nadále. Podávaná káva je dobrá, silná, horká, zkrátka turecká !

(Robert Thomas – Turecká kavárna, režie Petr Háša, překlad Jan Cimický, hudba Petr Mandel, texty písní Ivo Fischer)

P.H.

Nevyžádaná inzerce

Bílá řídká voda ? Už néééé

Od Plešáků plnotučné !!

Stůl, postel nebo komoda ?

Jen od truhlářství Svoboda !

Turovka na mapách

Výřez mapy z I. vojenského mapování, které probíhalo v letech 1764 až 1768, tedy za Marie Terezie, která vládla v letech 1740 až 1780. Jedná se nepochybně o první mapu, na které jsou znázorněny domy v Turovce. V Mapě Čech Jana Kryštofa Müllera z roku 1720 (tu si ukážeme v dalším čísle), jsou totiž vesnice a města zakresleny ještě bez toho, že bychom jakkoliv „viděli dovnitř“. Jsou tam prostě kopce a uprostřed nich název vesnice - Turowka.

Velectění čtenáři ! Kdo z vás dodá do redakce Novin z Turovky jakoukoliv starší věrohodnou mapu Turovky, na které by byly vidět detaily vesnice, obdrží hodnotný dar, jeho příspěvek zveřejníme, zhodnotíme a popíšeme. Falzifikáty však naše odborná komise odhalí ihned a proto ručně kreslené plánky na schválně pomačkaných a jakoby starých papírech nemá cenu posílat.

První vojenské mapování – tzv. josefské (nebo josefínské) – probíhalo značně nepřesně a to pouhým pozorováním jednotlivých objektů a krajinných prvků, bez přesného zaměřování a bez jakýchkoliv trigonometrických bodů. Důstojníci vojenské topografické služby prostě projížděli krajinu na koních a svá pozorování zakreslovali do podkladů, což byly kopie zvětšené Müllerovy mapy. Velká pozornost byla věnována komunikacím, řekám, potokům a způsobu využití půdy. Současně s kresbou map vznikala vojensko-topografický popis – např. šířka a hloubka vodních toků, stav silnic a cest, zásobovací možnosti obcí, apod. Tento materiál jen pro území Čech sestává z 19 rukopisných svazků. Na okraji každého listu mapy je seznam obcí a kolonky pro doplnění počtu obyvatel. Na mapovém listu 226, jehož malý výřez najdeme na obrázku na další straně, nalezneme sice Turovku (resp. Turowku), údaje ve sloupcích však nejsou vyplněné ani u jedné z obcí.

Práce na josefském katastru byly velmi dobře připraveny a organizovány, o tom, jakým způsobem se bude provádět mapování, byl vydán zvláštní návod, který obsahoval i povinné vybavení měřičských skupin :

- o dřevěná lať délky 1 vídeňského sáhu
- o měřičský řetězec, provazec nebo tkaninové pásmo
- o dvě hole k napínání pásma nebo provazce
- o 6 nebo 8 výtyček, 10 dřevěných kolíků
- o papír, inkoust, tužka a pravítko

Vybavení tedy odpovídalo možnostem té doby a tomu pak odpovídá přesnost mapy. To ale v žádném případě nesnižuje její význam. Navíc jde o mapu nádhernou, o skutečný kartografický klenot.

A ještě doplníme jedno - pro badatelskou činnost veledůležitě - datum : v roce 1770 bylo zahájeno číslování domů. O tom napíšeme samostatný článek někdy příště.

Máme tedy nejstarší existující plán vesnice Turovka a jejího okolí. A jsme nevýslovně šťastni. I když pomineme veškeré nepřesnosti, těžko by se ti důstojníci spletli v tom, kolik vidí stavení. Tudíž máme reálný obrázek, kde stála

kteřá chalupa. Jdeme po cestě od Bělé a po pravé ruce máme celkem pět stavení, což by mohlo odpovídat přesně dnešním číslům popisným - 1 na kraji vesnice už neexistuje, 2, 3, 4 a 5 ale ano. Pak se otočíme a jdeme zpět, tam máme po pravé ruce tři chalupy, které už svým umístěním příliš s dnešním stavem nesouhlasí (6 je jinde), tři rybníky a za nimi skupinu čtyř chalup, což dnešku zhruba odpovídá.

Kolem Turovky jsou vidět soustavy rybníků (kolik jich existuje dnes ?), lesy a cesty, po kterých se chodilo za živobytím nebo za holkama do Horní Cerekve, do Bělé, do Rymberka, či do Horní Vsi. Křižovatky cest už dnes prakticky neexistují, my odborníci a znalci zdejší krajiny ale přesně víme, kde bychom je v terénu našli.

Designation derer in dieser Section Befindlichen Ortschaften				
Nahmen derer Ortschaften	Anzahl der			
	Burger und Bauern	Gärtner und Häusler	Ferde.	
Althütten				
St. Anna				
Austraschin . . .				
Turovka				
Untere Mühl bey Božogow				
Unt. Mühl bey Markwaretz				
Wessela				
Masenitz Dorf				
Masenitz Hof				
Wokow				
Wondrżegow				
Wostrowetz				
Wradischow				
Zagiczkw				

O.H.

Zdroje : © 1st (2nd) Military Survey,
Section No. xy, Austrian State
Archive/Military Archive, Vienna
© Laboratoř geoinformatiky Univerzita
J.E. Purkyně - <http://www.geolab.cz> , ©
Ministerstvo životního prostředí ČR -
<http://www.env.cz> , Bumba Jan : České
katastry od 11. do 21.století, Grada
Publishing 2007

O panu Blažkovi

Ne snad že by první články něco změnily na mojí image mistra zahálky, notorického čtenáře a víkendového povaleče, nicméně vlídné reakce a dokonce Jardův komentář v obdivném duchu „písmák !“ a „pokračovatel Klostermanna !“ mě inspiroval k zamyšlení, zda by nestálo zato zmínit se příležitostně i o některých obyvatelích Turovky, vždyť vhodných objektů je tu víc než dost. Jenomže šumavský bard měl v oněch dávných dobách nespornou výhodu, jednak často psal o událostech a postavách již minulých, jednak, jednalo-li se o popis současnosti, šíření takové zprávy, knížky, zkrátka písemnosti nebylo jednoduché a snadné jako dnes, dotyčný subjekt se o svém vypořádání dozvěděl leckdy se značným zpožděním, pak-li vůbec, a pokud nebyl s výsledným vyličením spokojen, nemohl dost dobře adekvátně reagovat a svou nespokojenost vyjádřit. Ale nyní ? Napsat něco bez následné autorizace textu by bylo špatné, a žádat o ni popisovanou personu ? Obávám se, že bych se jen výjimečně setkal se souhlasem, že bych – samozřejmě nechtěně a nevědomky – mohl narazit v chystaném vyprávění na nějakou skrytou bolest, nevhodné téma, citlivé místo, obavu ze zesměšnění či vyzrazení rodinných tajemství ale ten nápad ve mně zůstal, chvílemi jsem se k němu vracel a pak jsem si uvědomil – proč ne ? Mohu přec napsat o panu Blažkovi !

Předpokládám, je jasné, že jméno Blažek je pouze vypůjčené, ve snaze vyhnout se obligátnímu Novákovi jsem stejně tak mohl použít Říhu, Dostála, Novotného či Svobodu. Navíc z následujícího textu vyplývá, že jen blázen by vyzradil skutečné jméno onoho vpravdě renesančního člověka, jehož si ten, kdo ho pozná, musí hýčkat a lakomě šetřit pro sebe. Řezat si větev pod sebou nehodlám, ovšem, pochlubit se, to musím. A vydat svědectví, neboť onen pán, říkejme tedy nadále Blažek, ve své skromnosti se o svých aktivitách nijak nešíří. On prostě pouze koná !

Pana Blažka jsem poznal díky instalatérským pracem na topném systému vpravovaném do naší chalupy. „Krbová kamna ? Řeknu Blažkovi“ , pravil řemeslník a příští týden již přijel i s dotyčným. Životní mezník, ale to jsem ještě v tu chvíli netušil.

Komín, obklad krbových kamen, římsa ze starého trámu, sezení po obou stranách, vydlážděný prostor před kamny, vše rychle a hezky a bez nutné naší účasti, jen s návrhem poslaným mailem. A ve finální fázi vše uklizené, bez často tak tradiční špíny, nepořádku, zbylého nářadí a pozapomenutého materiálu. Jistě, stále to není nic zas tak – na Vysočině či obecně mimo Prahu – výjimečného, ale však je to také jen začátek .

Ani pokračování, jímž logicky nezbytná rekonstrukce plynule navázala, ještě nedávala tušit vyloženě převratné objevy. „Nemáte tu pilu, že bychom seřízli přečnávající lať ?“ „Mám, ale už podruhé se vrátila ze záruční opravy, a opět se zasekává ...“ „Podívám se na to“, pravil jen nevzrušeně. Za chvíli už se běžící list zakousl do dřeva a asi nemusím dodávat, že od té doby pila funguje a nejen na nějaké přířezy, letos jsou polena připravena již na třetí topnou sezónu !

Obdobně uvedl do provozu i starší sekačku, která tu zůstala po původních majitelích. Po nějakých dvaceti minutách vždy začala kašlat, pak ztratila dech definitivně a musela být po zbytek víkendu odstavená, travnatý dvorek jsme tak udržovali v přijatelné formě nadvakrát při čtrnáctidenním cyklu. Dnes již lze posíci vše na jeden záťah.

Elektrický bojler byl ten samý případ. Po jednom z pátečních příjezdů na chalupu nešel zapnout. V sobotu ráno nastupovala k pracem na fasádě parta pana Blažka. Rozmrzele jsem konstatoval, že teplá voda asi hned tak nebude. „Možná mám v autě kousek kabelu, zkusil bych ho vyměnit“ Než jsem se vrátil z nákupu, byly kabely prohozeny, skutečně ten původní se na několika místech v útrobách bojleru, tedy na první pohled nepostřehnutelných, lámal, voda se již ohřívala a k naší radosti vše spolehlivě funguje až dodnes.

Nebudu zmiňovat další „drobnosti“ stavebně-údržbářského charakteru, na Vysočině je život jiný než v Praze a obyvatelé se musí se vším poprat většinou sami a být vyučení snad ještě více než oněm devatero řemeslům. Takže drobné elektro, voda, truhlářina, zednické práce, to prostě k životu v tomhle kraji samozřejmě patří. Koneckonců, není to zase tak dávno, co člověk byl nucen si takto vypomáhat i v naší metropoli, kde byl v zásadě odkázán na šikovné meloucháře a těch bylo poskrovnu, takže byl-li nutný včasný zásah při řešení nějakého problému či akce Překvapila mě však samozřejmost, s jakou pan Blažek k dílčím zásahům přistupoval. Aby umělecký dojem z obloženého krbu byl odpovídající, rozhodl se v pauzách při zateplování fasády obývací místnost čistě vymalovat, další týden jsem zas zíral na natřená futra, neb ta mezitím začala nápadně kontrastovat s vybělenými stěnami. Pořád se ale ještě dalo hovořit o vcelku standardním chování člověka, který si stojí nejen za odvedenou prací, ale i celkovým dojmem, který po sobě zanechává, za vizitkou, která po něm coby firmě či jednotlivci zůstává.

Ovšem pak přišla jednoznačně nadstavba. Bylo jaro, tráva začínala růst, ale než se ji pan Blažek jal sekat, obešel celou parcelu a nasbíral žluté květy pampelišek, bylo by přeci škoda takový poklad nechat ladem a

nevyzkoušet rodinný recept. Za pár týdnů přibyly do naší kuchyně lahvičky s domácím medem. Jistě, k podzimním švestkám by se macešsky nezachoval ani leckterý jiný hospodář, začátkem prosince jsem tedy měl jednu láhev s klasickou slivovicí a druhou s likérem ochuceným zázvorem, náprstek téhož každý den ráno mi měl pomoci od veškerých zdravotních potíží. Ale ty měsíce mezitím ! Podomácku, leč

odborně namíchaná konopná mast s přísadami mateřídoušky a dalších bylin, nasbíraných v Turovce a nejbližším okolí, můžete mi věřit, že na zanícené koleno opravdu zabrala. Kostivalu na několika místech parcely si také pochopitelně všiml jako první

Dnes již vím, že jeho zájem o vaření a dění v kuchyni vůbec se jeho životem táhne od dětství, matka jej po základní škole směřovala na hotelovou střední, obor kuchař – číšník, v poslední chvíli se však objevil náborář z oboru ryze technického a obvyklé klukovské zájmy nakonec převážily. Interes o recepty však zůstal. Během prázdninových návštěv našich známých, příbuzných a dokonce i synovy třídní učitelky tak pan Blažek postupně doslova šokoval dámské osazenstvo chalupy svými výtvary, o kterých jen skromně prohlašoval „je to jen takový pokus“ , „to jsou zbytečky, do kterých jsem zkusil přidat“ , „mám tady k svačině v kastrůlku takový experiment, ale kdybyste chtěly ochutnat“ a dámy ochutnávaly, věřte mi, byly to samé zkušené kuchařky, a libovaly si, žasly, vyptávaly se na ingredience, a po straně si šeptaly : „no tohohle mít doma“ a „to snad není možný“ a nahlas se ptaly : „do Prahy vás manželka půjčuje ?“ , však také bylo nejen excelentně navařeno, ale pan Blažek se podřekl, že maso sám vybíral (už to samo bylo div ne vysokoškolskou odbornou přednáškou), vykostil, odblanil, naložil , udil, nadíval, flamboval a já nevím, co všechno ještě, prostě cokoliv, co se s masem dělat dá, a tím samým stylem pohovořil o zelenině, přešel k zákuskům a moučnickům, televizní pořad by s tím musel mít aspoň třikrát do týdne !

A když pak nás jednou zastihl na chalupě se synem samotné, udělali jsme si kafe a povídali o všem možném včetně toho, jak my chlapi tam bez dozoru přežíváme, a co tak vaříme a co klukovi chutná a co moc nemusí, uvědomil jsem si najednou, že večer přijede manželka a že má vlastně svátek a jakkoli nějaké dárky pro ni máme, na občerstvení jsme zapomněli, a on mávnul rukou, to nic, jestli tu nebude dřív než za dvě hodiny, tak to stihneme i dort a vážně, zajel do Cerekve pro piškotový korpus, ale to byl jediný polotovar vyplývající z časové tísně, vše ostatní – náplň, kousky ovoce, krém, šlehačka, zdobení – již s naší drobnou pomocí vyrobil sám a v momentu, kdy Alíček otevíral branku, nádherný dort se již ztuhlý a načančaný vyndával z lednice. Pochvala, i když pan Blažek se ošival a rmoutil, že se ani ten šnaps nestačil v náplni rozležet tak, jak by bylo potřeba.

Dalo a dalo by se pokračovat, o bezinkovém likéru, srncím guláši, domácí čalamádě nebo houbových specialitách, vám však asi už teď začíná v hlavě vrtat otázka, je vlastně něco, co pan Blažek neumí, nezná, nezvládá ? Má vůbec nějakou slabinu ? Samozřejmě, že i já jsem o tom přemýšlel a uvědomil jsem si dvě věci. Díky všem těm popsaným a hlavně ještě těm mnoha nepopsaným aktivitám pan Blažek nemá čas se o nich systematicky šířit. A již vůbec ne v nějaké písemné formě, to je jeho Achillova pata. A zároveň moje šance ... vždyť, proč ne, proč se trochu nezahojit na panu Blažkovi, v jehož světle má vlastní osoba ztrácí na kvalitě, oblíbenosti v rodinném kruhu, a propadá na žebříčku níž a níž ? A proč si třeba i finančně nepřilepšit ? Nechtěl jsem prozradit skutečné jméno pana Blažka, bylo mi jasné, že by se okamžitě stal terčem všemožných návrhů, proseb a žádostí, neprozradím ho ani teď, na konci článku, ale z předchozích řádků vyplývá, že tu dotyčnou osobu znám, kontakt na ni mám a každý je koneckonců úplatný a mé zásady jsou také jen limitované do určité míry a trochu už začínám žárlit a chtěl bych se trochu přihřát v odlesku té slávy, nebo z ní holt jen přízemně profitovat . Začínám si uvědomovat cenu pana Blažka a začínám si uvědomovat ty rýsuující se možnosti ! Končím a je to na vás

P.H., foto O.H. 8.května 2000

Krátká úvaha nad hodinovým manželem

Pan Blažek není hodinový manžel. On ale také není hodinová manželka. Tak kdo to tedy vlastně je ? Pan Blažek umí vše, zvládá práce ženské i mužské, pomůže ženám i mužům, pomůže dětem, psovi, pomůže vlastně celé rodině. Jsem přesvědčen, že kromě vaření také vypere prádlo a pak ho krásně vyžehlí, aniž by u toho reptal. Pomineme-li všechna řemesla, která jistě zvládá bez problémů, umí patrně také řídit letadlo, dokáže se potopit do padesátimetrové hloubky na jedno nadechnutí a po večerech se věnuje staré čínské poezii. Kdo to vlastně je ten pan Blažek ? A proč se vlastně té úžasné profesi říká „hodinový“ ? Za hodinu se toho přece nedá zase až tolik stihnout 😊

O.H.

Turnaj v bowlingu

Redakce Novin z Turovky uspořádá v zimním období turnaj smíšených dvojic v bowlingu (bez věkového omezení soutěžících), který by se uskutečnil na prověřených drahách restauračně sportovního centra U Suchánků v Horní Cerekvi. Přihlášky posílejte na adresu redakce do 25.1.2015.

V redakční poště se nám objevil nepodepsaný příspěvek, který bychom přesto pro jeho zajímavost rádi zveřejnili. O autorovi se po dlouhém pátrání podařilo zjistit jediné, je to žena. Co ovšem pisatelka chtěla článkem naznačit či proč jej poslala zrovna redakci našeho časopisu, zůstává zahaleno tajemstvím. Zatím. Máme snad očekávat nějaké překvapení u ohně během tradičního pálení čarodějnic ? Nacvičují hříběcké mažoretky přestávkový program pro jarní sezonu ligových zápasů ? Anebo snad samotné fotbalové Tygřice si zpestřují dlouhou zimní přestávku ? Uvidíme, nechme se překvapit.

Flamenco je víc než tanec

Je nezbytnou součástí španělské kultury. Když se řekne flamenco, každý si představí vášnivý výrazový tanec, hudbu, kastaněty.

Vznik flamenca spadá do 15.století a tanec sám byl ovlivněn mnoha kulturami (cikánskou, indickou, židovskou, arabskou a dotvořen španělskou). Jeho kolébkou je Andalusie, země, která je vyprahlá, stejně jako úrodná. Takové je i flamenco. Horké, vyprahlé. Stejně jako živočišné, plné energie, nabíjející okouzlené diváky a posluchače.

Hlavními prvky flamenca jsou tanec, zpěv, hra na kytaru a rytmický doprovod. Ten obstarává tleskání, hra na cajon (perkusní nástroj tvaru dřevěné bedny, hráč na něm sedí) a kastaněty (dřevěné prstové perkusové nástroje).

Flamenco se hodnotí podle tří základních hledisek: Duende - čistota a hloubka projevu, Gracia - elegance a ladnost, Compas - muzikálnost tanečnicka, schopnost souznít s hudbou a rytmy.

Flamenco je o pocitech, každý si v něm něco najde, záleží na rozpoložení diváka/posluchače.

Pomalejší forma tance vyjadřuje melancholii, smutek, bolest a utrpení spojené s láskou nebo smrtí. Pomalé pohyby paží a ramen se střídají s rychlým zastavením. Je zde silně cítit napětí, které na Vás padá.

Veselejší a rychlejší tance jsou dynamičtější, diváky svým temperamentem strhávají k podupávání a tleskání do rytmu. Hudba graduje a opět končí nečekaným ostrým zastavením.

Je velmi snadné nechat se vtáhnout do rytmů flamenca, vášnivé hudby a tance. Najednou jste ve slunné Andalusii,

ovlivněné maurskou kulturou. Je horko, kolem Vás běží hrdí, nezkrotní andalusští koně, závidíte jim jejich volnost a běžíte s nimi. Užívat si teplo, slunce, volnost, španělský temperament, červené víno... Prostě žijete!

A tohle všechno uměl ve svých vystoupeních dokonale vyjádřit známý tanečník flamenca Antonio Gades. Pronikl do podstaty tance, uměl vystihnout jeho hloubky, šzil se s ním dokonale. Stejně dobře dokázali hloubku flamenca vystihnout dva známí hudebníci Paco Peña a Paco de Lucia (kterému říkali Král flamenca).

Flamenco je prožitek. Život i smrt, radost a smutek, vášně a temperament i klid a zastavení.

Flamenco je život!

To autorku druhého příspěvku, ano, opět žena !, známe, dokonce i víme něco o cestě za publikováním tohoto článku, pisatelka, alternativní psycholožka, se svěřila, že měla pochybnosti o tom, zda téma může plně zaujmout čtenáře našeho listu a radit jim dle jejího mínění netřeba, nakonec se tedy rozhodla jej zveřejnit v celorepublikovém magazínu Reflex. Ubezpečili jsme autorku, že jakkoli jsou obyvatelé Turovky hrdí, zdraví, odolní a fyzicky i psychicky silní jedinci, jsou také přirozeně zvědaví, nic jim není cizí a o vše se zajímají. Takže nakonec i my přetiskujeme a teď už tedy konečně :

10 důvodů, proč mít rád sebe

1) Proč mít rád sebe? S trochou nadsázky je možné odpovědět, že nikdo cizí Vás tak rád mít nemůže. Jste sami sobě člověkem nejbližším. Svým citátem to vtipně vystihuje polský spisovatel a dramatik Jerzy Broszkiewicz: " Jen o lásce k sobě může člověk prohlásit, že je absolutně nezištná." Také všechna přikázání jsou shrnuta do věty Miluj svého bližního jako sám sebe. Velmi dobře a naprosto přirozeně to zvládají malé děti. S uspokojením si prohlížejí svůj obraz v zrcadle a nepochybují o tom, že jsou jedinečné.

Jeho Svatost dalajlama zmiňuje ve své knize Meditace pro každý den: "Často cítím, že v malých dětech je mnoho pravdy a nacházím mnoho důvodů, proč mít důvěru v lidskou odvahu a lidskou podstatu." Děti nám ukazují cestu. Proč to nezkusit?

2) Druhým důvodem, proč se mít rádi, je zdraví - fyzické. Chcete-li si ho zachovat, je dobré se starat o své tělo. Jiné totiž stejně nedostanete. Ve chvíli, kdy si to uvědomíte, začnete přemýšlet o tom, co a proč jíte, nebude Vám dělat problémy shánět kvalitní potraviny.

Polykat léky po krabičkách už nejspíš také nebudete chtít, začnete se u lékaře víc ptát a možná i hledat alternativní způsoby léčby. Mně osobně je docela smutno při pohledu na hromádky léků, které každý den "musí" užívat moji rodiče, známí, kamarádi. Když jsem se ptala, zda jich opravdu musí být tolik, odpověď byla pokaždé téměř identická. Lékař přece nejlépe ví, co dělá. Změna postoje ke svému zdraví je někdy obtížná. Pro mě je to každopádně poučení a vím, že já se ptát budu!

3) Neoddělitelnou součástí fyzického zdraví je duševní vyrovnanost - zdraví psychické. Lékaři a vědci připouštějí, že pozitivní myšlení hodně ovlivňuje stav nemocného člověka. Dobře to vystihuje několik myšlenek amerického filozofa a mystika Prentice Mulforda. Faktem je, že nemocný, který se stále vidí jako marod, si ve skutečnosti nemocné tělo buduje. Pokud například budete sobě i svému okolí neustále říkat, že Vás bolí třeba koleno, za chvíli s ním ani nepohnete. Zaujmete-li naopak pozitivní postoj, ujdete najednou k překvapení všech třeba 30 km.

Opět v souladu s myšlenkou Mulforda. Očekávejte pouze zdraví a sílu, nečekejte nemoc, ale uzdravení. Relaxujte, naučte se odpočívat bez výčitek z nicnedělání. Všechno má být vyvážené. Zkuste meditovat, pokud se na to necítíte, můžete se řídit tím, že sex je prostředkem, jak uniknout vlastnímu egu. Pro mnohé lidi je sex jediným druhem meditace, kterému se oddávají. Volba je na Vás !

4) Zdravou sebelásku, kterou máte, jste schopni předat svým dětem. Předtím si ale uvědomte, zda znáte sami sebe. Dobrým způsobem, jak to zjistit, je v předchozím bodě zmiňovaná meditace.

Guru alternativní medicíny Deepak Chopra říká: "Meditace je cesta k uvědomění si sebe sama. Je to proces zjištění, kým opravdu jsme. V tomto stavu nalézáme spirituální pochopení, intuici, kreativitu, nespoutanou představivost, svobodnou vůli. Nalézáme zde řešení na každý problém, protože problémy pocházejí ze sevřené mysli." Teprve když pochopíte sami sebe, začnete se mít rádi, jste schopni předat to svým dětem. Pro ně je to, jak žijete, mnohem důležitější než slova a poučky, které jim říkáte.

5) Pokud máte k sobě přátelský vztah a správnou míru sebeúcty, máte velkou šanci žít ve vyrovnaném a snad tedy i šťastném partnerství. V opačném případě se Vám partnerský vztah může změnit v trvalý

souboj o moc nebo se stanete poslušným beránkem/ovečkou. A Vy, pokud se nezačnete mít rádi, to prostě (kvůli dětem, majetku, pohodlí, zvyku...) nějak dožijete.

6) Podobné jako v partnerském vztahu je to i ve vztahu k práci, chcete-li zaměstnání. Pokud se máte rádi, současně si také věříte. Snažíte se tedy hledat práci, která Vás bude naplňovat, dá Vašemu životu smysl, uspokojí Vás. Nebudete si totiž říkat, že stejně nemá smysl hledat, protože na to nemáte. Půjdete a zkusíte to.

7) Pták nemůže letět, pokud neotevře své srdce. Každý, nakloněn vyslyšet i prosby svého ochotně pomáhat seniorům s přispějete na nemocné děti, pozitivní emoce podělit. někomu zpřijemníte

8) Až budete jednou mít pocit, že Vám zájmu svého Já nebudete mít pocit, že obětovali. A to je velký možné s pokorou. Jak Lao-c' : " Všechny řeky než ony. Pokora mu

9) Na předchozí bod volně Říká : "Člověk má mít svůj okraj a teprve, když nádoba Není sobectví uspokojit své rozdávat. Doplňte si, co lásku, péči.... Teprve potom podmíněk a očekávání. rádi, dokážete si to uvědomit. knize Marcus Aurelius Antonius Hovory k sobě. Pro kámen vyhozený vzhůru není zlo, spadne-li dolů; ani není pro něj dobro, letí-li nahoru.

10) Poslední důvod, proč se mít rád je poznání. Například již zmiňovanou meditací. Je to zajímavý proces objevování vlastního Já. Ocitnete se v kůži archeologa, který jemně odkrývá tenké vrstvy nánosů písku, aby odkryl tajemnou minulost. Vy odstraníte pochybnosti, strachy, nezdary, kritiku a bolestivé rány z minulosti a najdete zajímavého člověka. Možná je lepší než jste čekali. Seznamte se se svým Já a mějte ho rádi!

Slovy Buddha: „Jako měsíc vyjděte z mraků! A rozzářete se!“

Alena Hamerníková

neroztáhne křídla a nikdo nemůže milovat, kdo umí naslouchat svým potřebám, je okolí. Jste-li šťastni, budete nákupními taškami, rádi opuštěná zvířata. Chcete se o své Někdy stačí jen vlídné slovo a den.

přemýšlet o svém životě, nebudete protekl mezi prsty. Protože jste v dokázali nedělat věci nechtěné, jste svůj život někomu/ něčemu úspěch, ne? I odmítat nechtěné je moudře podotkl čínský mistr tečou do moře, protože je níž dává jeho moc“.

navazuje stará moudrost. džbán hojnosti naplněný po přetéká, je připraven dávat“. potřeby a teprve potom chcete - pozornost, je to dávání bez Nesobecké, čisté. A pokud se máte Takové poučení o vyrovnanosti je v

Sesbírané moudrosti

Postav k svým ústům tři strážce. Chystá-li se ti z úst vykročit slovo, nechť se ho první zeptá: „Jsi pravdivý?“ Druhý nechť se ho zeptá: „Jsi užitečný?“ A třetí: „Jsi laskavý?“ A teprve, když všem třem může slovo odpovědět „ano“, teprve pak nechť zazní.

starosvětská moralita

Čtvrt století na rodné hroudě

Když jsem před 25 lety odešel z JZD a začal hospodařit na necelých šesti hektarech zemědělské půdy, ani ve snu by mě nenapadlo, že budu v roce 2014 obdělávat těch hektarů celou stovku.

Začátky nebyly vůbec snadné. Velké nasazení celé rodiny, včetně tehdy ještě malých dcer a stárnoucích rodičů. Poslechl jsem rad svého otce a zaměřil se na chov dobytka - krav na mléko. Od toho se odvíjí i zaměření rostlinné výroby.

Protože hospodaříme v nadmořské výšce 650 - 700m, 70% půdy je zatravněných. Na třiceti ha pěstujeme obilí, které využíváme k doplnění krmné dávky pro dobytek. Celých 70ha travnatých ploch nám poskytuje dostatečné množství píce. Jednak v létě formou pastvy, ale i na zimu v podobě sena a senáže. Slámu vracíme zpět do půdy v podobě hnoje. Troufám si říci, že v těchto podmínkách ani jinak hospodařit nejde.

Bohužel ne všude se takto k půdě chovají. Tam, kam nastoupili „novodobí podnikatelé v zemědělství“, zlikvidovali živočišnou výrobu a zaměřili se pouze na dotované plodiny - kukuřici, řepku a obilí. Tím dojde zanedlouho k devastaci půdy, to znamená ke splavování orné půdy. Lidi, kteří tímto způsobem obhospodařují obrovské celky zemědělské půdy v celé zemi, nepovažují za dobré hospodáře !

Na naší farmě pracuji se svým zetěm Ondrou Petrákem. Máme zaměstnanou paní Semorádovou z Bělé, která má na starost dojení a vše s ním spojené. Moje manželka se stará o administrativu a „týlové zabezpečení“ !

Zeptá-li se mě někdo: „Proč dělám zrovna tuto práci ?“, odpovídám: „I přes všechny potíže, které se v průběhu mého hospodaření objevily, převládá pocit svobody ale i zodpovědnosti za své blízké“. Beru to i jako povinnost vůči svým rodičům a prarodičům, kteří takové štěstí neměli.

17. března roku 2000 jsme přivedli na naší farmu do Turovky prvního koně. Dnes jich chováme 6 – jedná se o plemeno arabských koní. O patnáctiletém soužití s těmito nádhernými zvířaty vám něco prozradím v dalším čísle Novin z Turovky.

Josef Plešák

Sesbírané moudrosti

- * Když zmizí ze života humor, přestává sranda.
- * Blbost je velký dar přírody. Činí člověka šťastným.
- * Po fšeckem je hovno, enem po fčelách med.

Jiří Voskovec

Vladimír Komárek

valašské přísloví

Trocha poezie nikoho nezabije

LÍPA

Na návsi lípa staletá
svlékla si šaty, popleta
shodila listí a předvádí se
docela nahá. Ne, nestydí se

přítom ji sledují vilným zrakem
západní vítr se severákem
přilétli ze strnišť, z divé seče
zvědavi, zda se strom neobleče
ten ale tváří se nevšímavě
šatstvo mu dál leží v mokré trávě
co by se staral, vždyť za malou chvíli
zima mu nadělí kožich bílý

NÁSTUP ZIMY

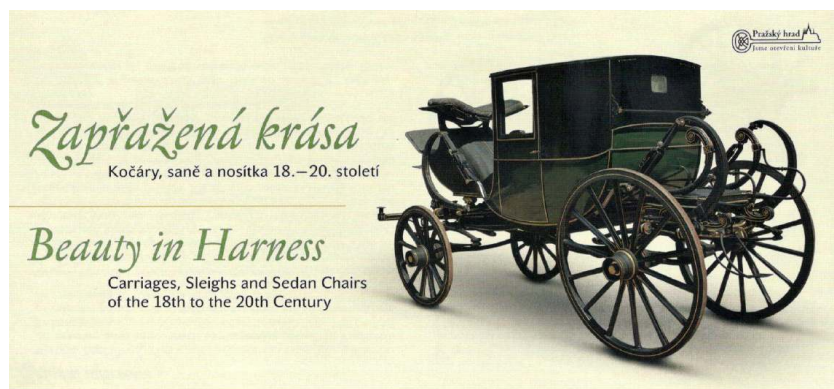
Už i ta podzimu vlada vratká
zápasí s dechem a rychle se kácí
na zemi třpytí se jinovatka
ledový vichr zaburácí ...

Vyklidíme pole, zdá se, není zbytlí.
Oklika ? Zima se vyzná v zkratkách !
Jinovatka se na zemi třpytí
a podzim ? Ten leží na lopatkách ...

P.H., foto O.H. 29.září 2012

Pražské okénko aneb „Zapřažená krása“ v Jízdárně Pražského hradu

Panečku, to by byla jízda ! Historickým kočárem, dostavíčkem, vozem koněspřežné dráhy, ale i na saních nebo být nesen v nosítkách. Snad jen o polní houfnici užívanou k pohřbům prezidentů, T.G. Masaryka v roce 1937 a V. Havla v roce 2011, bych neměl zájem, navíc je studená, jen samé šedolesklé železo strohých tvarů To takový ceremoniální kočár Jana Antonína I. knížete z Eggenbergu, nejstarší a nejvýznamnější ceremoniální vůz dochovaný na území České republiky (vyroben v Římě v roce 1638), to je jiná, i když zlacení je na něm až příliš. Kola, kabina, bohaté řezby, uvnitř kočáru zhotoveného z ořechového dřeva i zlatě vyšívané závěsy a samet, jímž je vyčalouněn interiér. Však také vůz vznikl za účelem převezení darů pro papeže Urbana VIII. od římského císaře Ferdinanda III. a musel náležitě reprezentovat. Ve své době to byl i z technického hlediska nový typ, tzv. karosa, s propracovanější kabinou zavěšenou na kožených řemenech.

Jen o něco méně honosnější jsou další ceremoniální kočáry, pražského arcibiskupa Jana Mořice (cca 1730) nebo Josefa I. Adama, knížete ze Schwarzenbergu (cca 1740), s malovanými rodovými znaky a monogramy, a nejen s kozlíkem, ale i zadní plošinou pro lokaje.

Dále jsou zde kočáry cestovní, z konce 18. století, u nich je kabina již prosklená, lepší jízdu v úzkých uličkách měst pak umožňovala jednak výrazně zmenšená přední kola, jednak „labutí krky“ zajišťující lepší otáčivost nápravy. Kočár pražských primátorů (1791) je co do vzhledu střídmejší, nicméně velice elegantní, a okénka v bočních dvířkách jsou již stahovací !

Začátkem 19. století se začínají objevovat komfortní landauery. Luxus interiérů, ale především mechanická vylepšení – odpružení kabiny koženými řemeny vedenými přes kovaná péra do tvaru C, propracovaná přední i zadní náprava je propojena rozvorou. Kola jsou opatřena plnoolejovou osou usnadňující lehkost jízdy. Ráfky jsou úzké, kvůli menšímu odporu na cestách. Nádhernou dominantou jsou velké válcové lucerny na parafínové svíce.

Z poštovního muzea ve Vyšším Brodě je zapůjčen dostavíček (2. pol. 18.st.) z dílny v Miláně, ten, tažen čtyřspřežím, dokázal dopravovat až deset cestujících, čtyři v uzavřeném kupé, čtyři na sedadlech umístěných na střeše a dva na sedadle v zadní části vozu. Objevují se dvojce na sobě nezávislé špalkové brzdy ovládané klikou z kozlíku a též ze sedadla na střeše kupé.

Kočáry dvoukolové (cca 1850) umožňovaly připojení jen jednoho koně, což činilo cestu levnější. Výhodou bylo samozřejmě i snazší ovládnutí v městských ulicích.

Nádhera, nádhera, nádhera ! Kožené střechy, postupně i skládací, polstrování, vyklápěcí stupačky, opěrková madla, důmyslné zavazadlové prostory. Dokumentovaný vývoj loukoťových kol, od těch ve 13. st. pobíjených hřeby přes modernější potahované železnými obručemi až k těm pogumovaným. Vývoj nábojů kol, od dřevěných, nezakrytých, promazávaných kolomazí získávanou z borového dřeva (na cestu jí byly brány kyblíky zavěšované poblíž kol) po uzavřené náboje kovové s olejovým mazáním. Vystavené koňské postroje, uherské (poprsní) k lehkému zápřahu, anglické (chomoutové) lépe rozkládající tažnou sílu na tělo koně a užívané tedy především při ceremoniálech.

Osobní vůz 2. třídy koněspřežné dráhy z Lince do Českých Budějovic, zvaný „Hannibal“ (1841), nedaleko něj parkuje kočár prezidenta T.G. Masaryka z přerovské dílny Jana Weigla (1918), byl užíván prezidentem

a propůjčován jeho významným hostům, při projížďkách na zámku Lány či při nástupních audiencích zahraničních vyslanců. Užít byl i při druhé volbě prezidenta republiky v roce 1927, kdy jej bílí hřebci táhli z Hradu přes Mánesův most k Rudolfinu, tehdejšímu sídlu parlamentu, a zpět Nerudovou ulicí na Hrad.

Pastva pro oči, pro fotoaparáty. Je zakázáno fotit s bleskem, ostraha bedlivě sleduje, stejně jako dodržování zákazu dotýkání se exponátů a pokynů na pohybování se jen ve vyznačených zónách, ovšem každou chvíli se někdo s aparátem neudrží, v návalu nadšení zapomene, pracovník ochranky významně nadzdvihne obočí, ale zároveň se shovívavě a s pochopením nepatrně pousměje.

A vypsát se vše nedá. Nástěnný obraz Františka Vavřince, olej na plátně z roku 1747, zachycující „Slavnostní vjezd Ferdinanda Julia kardinála Troyera z Troyersteinu do Olomouce“, má

rozměr 641 x 104 cm ! A ve vitrínách dobové dětské hračky s tematikou koní a kočárů. A další umělecké předměty, sošky, svícný, kalamáře, obrázky, keramika, dokonce i dýmka v podobě lehké svižné trojkolky.

Místy jsou mezi koráby pražských cest zakomponována i subtilní nosítka, patřící vlastně mezi nejstarší dopravní prostředky vůbec, což připomíná jeden z mnoha doprovodných informativních panelů výstavy – např. v roce 925 bylo právě v nosítkách přeneseno z hradiště Tetín na Pražský hrad na příkaz sv. Václava (907 – 938) tělo jeho babičky, svaté Ludmily (860 – 921). Jsou tu nosítka uzavřená i otevřená, vzdušná s bočními i čelními průhledy, dámská nosítka do zahrad s malovanými motivy květin a motýlů, stejně jako dopravní nosítka běžně užívaná hlavně v 18. století ve městech jako Benátky či Amsterdam.

A na závěr ochoz Jízdárny a vystavované sáně, ptačí, v podobě delfína, malé sáně na led, dětské sáně, stříbrné sáně knížat ze Schwarzenbergu, sáně Napoleona I. Bonaparta spojené s jeho útekem z Ruska v roce 1812 přes celé Polsko až do Drážďan

U příležitosti výstavy byl vydán výpravný katalog, s bohatou faktografickou dokumentací a obrazovým materiálem.

(srpen – říjen 2014, Praha, Jízdárna Pražského hradu).

Nu, bodejť, Pražáci, ti musí mít vždycky něco extra. Ale pozor, jen se podívejte na tu lehoučnou bryčku téměř sto let starou, Turovka se má také čím pochlubit ! A co víc, za určitých okolností je možné tuhle krasavici nechat zapřáhnout a lze v ní vyjet na okružní vyhlídkovou jízdu. Takže, pro změnu Turováci, teď zase vy nosy hezky nahoru !

P.H.

Hádankářský koutek

Skrývačky

I tož se podívej, ta modrá chrpa, co vykvetla v příkopě u cesty !

Tamhle úplně vzadu je Jarda Tichý, nový učitel češtiny na naší škole .

Zatímco nám víčka klesala únavou, ten člověk řečnil a řečnil dál .

Přes prohru ji trenér těšil : „Ládo, brávo, dala jsi do toho všechno !“

Sloučenka

Netopýr v cizím jazyce,

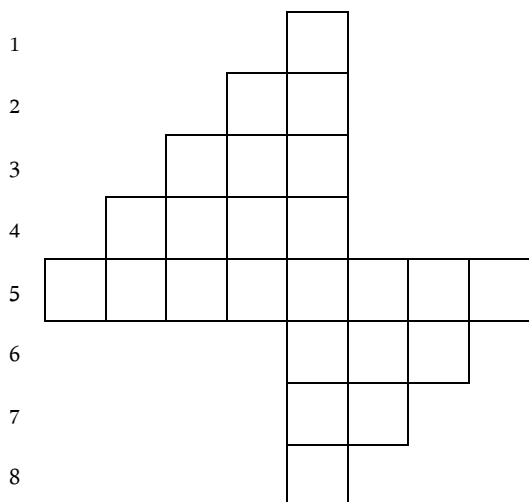
a *rock – soubor Jeffa Lynna*

pak *předložka*, nic už více

než *město* – plná jich Vysočina.

Spojené roháčky

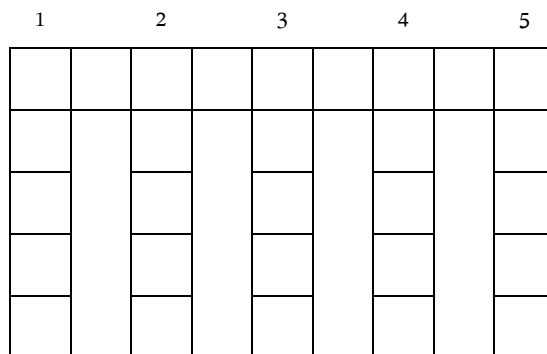
1. předložka
2. ruský souhlas
3. záhada
4. španělský slavný malíř
5. ???
6. zařízení v domě
7. sibiřský veletok
8. symbol vítězství

Řešení hádanek nám zašlete do redakce do 15.3.2015.

Hřebenovka

1. nezbytné zařízení pekla
2. výrobce punčoch
3. angl. „událost“
4. část mlýna
5. společenská zábava

Přesmyčky

I vlk hajá

Opice klame i Danu N.

Revír ? Eh, konec

Záměnka

*Pohádková postava a k tomu zvíře lesní ,
město s vláčkem motoráčkem , o němž se ti
nesní.*

Křížovka s tajenkou

„Není větší bolesti,“, dokončení výroku, jehož autorem byl Publilius Syrus, naleznete v tajence. Jeho znění nám zašlete do redakce do 28.2.2015.

Vodorovně :

- A. bájný kníže - rostlina - mládežnická organizace - koukej
- B. ??? (1.část tajenky)
- C. oškubaná - drobný vodní živočich
- D. anglická zkratka („bude oznámeno“) - pomalovaná hudební skupina - brazilský fotbalista
- E. autor „čínských“ detektivek - postava z „Mrazíka“ - cizí mužské jméno
- F. město v Mongolsku - malé zvíře s krunýřem
- G. reklamní heslo - sbohem - hudební edice se zvukovými záznamy hlasů volně žijících ptáků a zvířat
- H. někdejší ministerský předseda - značka čokolády - postava ze Stínadel - orchestrální skladba
- I. prostory pro sportovní fanoušky - paraguayská rostlina-filmové ocenění
- J. zrod - chem.značka fosforu - dorážeti rohy - zamítnutí
- K. závěr - chátka - německy „jenom“ - chemický prvek
- L. drátěnky - ??? (2.část tajenky)

Svisle :

- 1) část svíčky - subjektivní chuť - domácí zvíře
- 2) dárce křídél – čidlo sluchu - písmeno řecké abecedy
- 3) opilec - někoho slovně napadnout
- 4) Timurův protivník - africké zvíře
- 5) počátek něčeho - hluboký mužský hlas
- 6) záchranná - anglický zápor - kuřiva (hovorově)
- 7) televizní detektiv - slovenské ukazovací zájmeno - karetní výraz - hlodavec
- 8) bůh lásky - patřící zvrhlíkovi
- 9) prudce, krouživě se pohybovat - španělsky „řeka“ - je líto
- 10) staročeské zájmeno - zimní úkaz-usazenina
- 11) symbol Chodů - tvrdé dřevo - umíněný zápor
- 12) řadová číslovka - iniciály zpěvačky Kozderkové - zvrtná částice - český zpěvák
- 13) studijní a vědecká knihovna - zimní rekreační středisko - někdejší západoevropské televizní vysílací sdružení
- 14) značka automobilu - bájný thébský král - mimo
- 15) chemický prvek - slovensky „nic“ - vedro - snížený tón
- 16) rusky „jdi“ - vydávat zvuk jedoucího žebřířáku - ukazovací zájmeno (obráceně)
- 17) Jiráskův hrdina z Dobrušky - pasti - slovensky „nadělá“

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17
A																	
B																	
C																	
D																	
E																	
F																	
G																	
H																	
I																	
J																	
K																	
L																	

Co si dneska ukuchíme ? Něco netradičního - Kachnu na pomerančích !

Co budeme potřebovat ?

1 pěknou kachničku nebo dvě i více, dle počtu jedlíků, kteří čekají ve frontě - při větším množství ptáků pak ale musíme množství dalších surovin násobit, protože dále to platí pro kachnu jedinou :

- * 2 středně velké pomeranče
- * 1 pórek
- * 1 čajová lžička celého pepře
- * na špičku nože mletého černého pepře
- * 8 kuliček nového koření
- * 3 bobkové listy
- * sůl

A jak na to ?

Kachnu omyjeme, osolíme, vnitřek opepříme, naplníme celými oloupanými pomeranči a uzavřeme jehlou.

Omytý pórek posekáme na větší kusy, vložíme do pekáče, přidáme asi 5 kuliček černého pepře, bobkový list a na to vložíme kachnu. Podlijeme troškou vody, zakryjeme poklicí a dáme do horké trouby péci. Zatím ostatní pepř a nové koření dáme asi na 15 min. zvolna vařit v šálku vody.

Kachnu průběžně podléváme a sbíráme přebytečný tuk. Když je koření vylouhované, zcedíme ho a vývar z koření přidáme ke kachně. Až bude kachna měkká, za cca 1 – 1 ½ hod. (dle toho, jaká to byla sportovkyně) sejmeme poklici a dopečeme kachnu do zlatova. Hotovou kachnu vyjmeme a pomeranče vyndáme do výpeku. Kachnu pak šikovně naporcujeme. Vyjmeme bobkový list a šťávu z kachny spolu s pomeranči rozmixujeme do hladké omáčky. Podáváme vždy porci kachny s bramborovou kaší, přelitou pomerančovou omáčkou. Vhodnou přílohou je též hlávkový salát.

Dobrou chuť a užijte si to !

PS : Možná jste také někdy pocítili touhu si trošku zaexperimentovat, já tuto chuť mám skoro pořád. Receptů najdete dnes všude mraky, většina z nich je ale moc složitá a zabere hospodyně, v dnešní uspěchané době, zbytečně mnoho času. Já dávám přednost jednoduchosti a originalitě. Už si ani

nepamatuji, kdy a kde jsem tento námět zahlédla, přizpůsobila jsem si ho ale dle své představy. Doufám, že vám bude moje Kachna na pomerančích chutnat, ale možná, že si vymyslíte ještě jiné zajímavější variace. V tom případě vám držím palce, bude to určitě skvělé !

Eva Hrušková, foto O.H.

TUROVÁČEK

Výlov

Dnes je živo u rybníka,
tahaj' kapra, cejna, mníka,
lidé frontu stojí .
Děti se ve vodě máčejí ,
muži loví šupináče,
ženy oběd strojí .

Vzal jsem také do síťovky
kapra, spěchám do Turovky
abych ho tam klepnul .
Sotva dojdu za Hříběcí
začnou se však děti věci,
až jsem se Vám leknul .

„Pušť mě, já ti šplním přání“ .
ozvalo se zašišlání .
Copak mluví ryba ?
Po dvou pivech nemám špičku !
Kouknu se jí na tlamičku –
ona s ní fakt hýbá !

„Pušť mě“, pokračuje ona ,
„Pušť mě třeba do Šamšona ,
jsou tam moji známí“ .
Uši, cožpak neklamou-li ?
Ryba dál své oči poulí,
volnost na mě mámí .

Tak jsem tedy tempo zvolnil,
zabočil na cestu polní,
říkám si : „Co kdyby ?“
Jaké bych však měl mít přání,
o tom zatím nemám zdání,
co si přát od ryby ?

Čelo se mi potem rosí,
už slyším šeptat rákosí,
už jsme u rybníka .
Stále mě nic nenapadá,
tak ji pouštím, bude ráda .
Ryba sykla : „Díka !“

Řeknete si, blázen že jsem,
když však dneska tak jdu lesem,
sedím při rybníce,
okolo vřes, vůně hřibů,
vzpomenu si toho slibu .
Co si mám přát více ?

Divadélko Romaneto

Půjdeme spolu do divadla, sedneme si na sedadla, budeme koukat z hlediště na pohádku, na jeviště Copak, děti, copak je to ? Divadélko Romaneto !

Sál pelhřimovského divadla byl téměř celý zaplněn rodiči s dětmi, i když slunečné počasí lákalo spíše k hrám venku. Ovšem odpolední hodinová pohádka také není k zahazení, zvláště je-li o dvanácti měsíčkách. Přijel snad z Prahy autobus plný herců ?

Ó ne, vlastně pouze ústřední autorsko herecká dvojice Roman s Jarkou a s nimi nejstarší Leden, pak již jen kamarád starající se o techniku. Romaněťáci si však s představením poradili náramně, kombinovali výstupy živých herců s maňásky představujícími jednak zbývající měsíce, rokující u ohně v jakési jeskyni ukryté v horách, jednak i hlavní postavy, pokud se děj odehrával v domku, obývaném Maruškou (hodnou, samozřejmě), Holenkou (zlou, bohužel a asi nenapravitelnou) a jejich matkou pokud se děj přesunul do „terénu“, pak Jarka okouzlovala rolí zamilované Marušky a Roman se nestačil převlékat z kostýmu pohádkového Honzy do šatů protivné Holeny (a to ještě „daboval“ svého věrného pejska Míšu při jeho vstupech).

Hra byla prokládaná písničkami, které většina děcek zná už ze školky a děti se okamžitě přidávaly svými hlásky k hercům a notovaly s sebou. Takhle si tu drobotinu získat, to je opravdu kumšt ! A uvážíte-li, že oba hlavní protagonisté mají na svých bedrech i veškerou práci na vymýšlení a výrobě kulis, rekvizit, scénografii, efekty světelné i zvukové, pochopitelně i přípravu jeviště a následné sbalení všeho po skončení představení, klobouk dolů a obdiv, kde se v nich bere všechna ta síla a ochota k závěrečnému fotografování na přání, podpisům do památníků, vlídným hovorům s náhodně příchozími i namanuvšími se členy dnes už bohatě rozvětveného fanklubu.

V pohádce vše dobře dopadlo, představení mělo úspěch a není pochyb, že přijede-li Romaneto příště, bude zase plno. Zaslouží si to všichni, herci, děti i jejich dospělý doprovod, divadlo samotné. Kdoví, třeba si nějaká z řady Divadélkem nastudovaných her najde v budoucnu cestu i do Cerekve nebo do Turovky . A my pak, v souladu se zpívaným sloganem, půjdeme spolu do divadla, sedneme si na sedadla

<http://www.divadelkoromaneto.cz/>

P.H.

Jak Tolja s Ludíkem sháněli vánoční hvězdu

Venku zase mrzlo až praštělo a sněhu bylo všude tolik, že pro něj ani chaloupku vidět nebylo. Vánoce už ťukaly na dveře. Ale Tolja s Ludíkem jim ne a ne otevřít. Co naplat, že sváteční večere byla připravena, že stromeček byl ustrojen a pod ním se krčilo množství dárků, když chybělo to nejdůležitější – na samém vrcholku stromečku scházela vánoční hvězda.

„Ach jo !“, povzdechl si Tolja a díval se smutně na špičku borovičky,

„Ach jo, jo !“, povzdechl si Ludík a pootevřel okýnko, aby nasypal ptáčkům trochu máku.

Venku už čekaly sýkorky kolednice, aby počaly vyzpěvovat. Když však uviděly ustaranou Ludíkovu tvář, přestalo jim být do zpěvu.

„Co se děje ?“, volaly jedna přes druhou a zvědavě kroutily hlavičkami.

„Aáále !“, protáhl Ludík, „nemáme s Toljou hvězdu na stromek.“ A zavřel zase okno, aby nevyvrzal moc tepla a koukal se s Toljou smutně dál na tu borovičku.

Sýkorky daly hlavy dohromady, chvíli si něco šuškalý a potom jedna zaťukala zlehounka na okenní tabulku. Tentokrát otevřel Tolja a ona mu povídá :

„My jsme zrovna viděly jednu hvězdu padat tamhle do parku.“

Jak to Tolja slyšel, už bral šálu a kulicha a hurá s Ludíkem ven. Brodili se závějemi, byla to pro ně těžká cesta. Sníh jiskřil, jak v něm nalézt stříbrnou hvězdičku ? Vtom něco zaslechli ... Prohrabali se ke keřům pámelníku, jeho větvičky byly pod tíhou bílého přídělu ohnuté až k zemi. A tam, mezi nimi, opravdu. Schoulená, ve sněhu byla zabořená krásná hvězda, celá se chvěla zimou a plakala.

„Proč brečíš ?“, zeptal se Ludík a opatrně ji vytáhl z naváté kupy.

„Protože chci domů a nemohu“, odpověděla hvězdička, pobledlá ještě víc než o úplňkové noci a opět se dala do pláče.

„Tak proč jsi sem padala ?“, divil se Tolja.

„Já jsem se jen chtěla podívat, jak to vypadá na zemi, a jak jsem se moc vykláněla, přepadla jsem a spadla až sem dolů.“

Co teď ? Tolja s Ludíkem vzali hvězdu k sobě do chaloupky a přemýšleli, jak ji dostat zpátky. A rychle, než z ní začne pozvolna stoupat pára a hvězdička se rozplyne, kamna příjemně žhnou, ale při čem si lebedí Třebešici, není dobré pro takovouhle návštěvu

Tu se Ludík ťukl do čela. Vlastně se nešťastně trochu uhodil o hranu stolu, jak se ohýbal pro knížku, ve které chtěl snad najít radu. A byť nechtěně, rozsvítilo se mu v hlavičce a okamžitě věděl : „Mám nápad !“

Otevřel okno, sýkorky tam stále ještě zobaly máček, a povídá : „Pomozte nám, prosím, dostat hvězdu na nebe.“

Sýkorky přikývly. Vždyť po tom vydatném celodenním krmení měly síly dost. Opatrně vzaly hvězdičku mezi sebe a jaly se stoupat výš a výš. Až je kluci úplně ztratili z dohledu, jen drobné světylko dávalo tušit, kudy stále letí.

Vyletěly k mrakům, zpoza kterých již právě vycházel Měsíc. Ten se pro tu svoji ztracenou ovečku natáhl, poděkoval sýkorkám, usmál se ze široka dolů na Třebešiky a upustil jednu sněhovou vločku. Ta se snášela a snášela, až pomalu slétla nedovřeným oknem do chaloupky. A přímo na špici stromečku.

Tolja s Ludíkem na sebe mrkli, do krmítka dosypali ještě něco kokosu a zrní, pak okno zavřeli, stáhli klapku u kamen, aby jim vločka vydržela až do Silvestra a zasedli k prostřenému štědrovečernímu stolu. Letos jim náramně chutnalo.

A koledníci začali tenkými hlásky nespěšně vyzpěvovat

P.H.

Čas adventní

Ve dvoraně cerekvického Rustikalu byl podezřelý klid, Santa se saněmi zatím marně čekal na parťáky k veselé jízdě, venkovní prodejci měli připravené snad jen dva stánky. Ale občerstvení se již hotovilo a uvnitř , jako v úle !

Vánoční trhy v Cerekvi, to je něco jiného než Praha. Konají se sice jen jednu sobotu v roce, nelze je tedy navštěvovat po čas celého adventu a o případných dárkách, vánočních překvapeních, ozdobách stromečku i domácnosti obecně rozmýšlet a rozhodovat se průběžně až do zlaté neděle, ale zase ta nálada, ten pocit, ta opravdovost ! Kdeže je rafinovanost mnohých prodejců ze Staroměstského náměstí, kteří jen oprašují, převážně pro cizince, neprodané kolekce loňského či ještě staršího zboží, nezřídka přespříliš kýčovitého a předraženého až běda ...

Tady se hýří nápady, lhostejno, zda se jedná o adventní věnce nebo svícny, ozdoby, ubrusy, sváteční prostírání, ložní povlečení, podhlavníky Nechybí šperky, přívěsky, náramky, spony, z různých kovů, z bižuterie, z kůže, ach, být tak tu moje dcery. Pochopitelně svíčky, vonné i normální, malované, s potisky, snad všech barev, tvarů, velikostí, františky, prskavky, světylka, jsou tu léčivé masti, bylinné kapky, rukodělné výrobky do kuchyně, dřevěné, plátěné, pletené i šité, je tu keramika užitková i dekorativní, malované lakované krabice z kartonového tuhého papíru i masivního dřeva, takové šperkovnice nebo na šitíčka, jak za našich babiček, domácí med, a místní specialita – medovec, čili pálenka z onoho včelího daru, obrazy a obrázky, dekorace, betlémy, ručně vyhotovené hračky, samé krásné věci, a to jsem ještě pochopitelně nejmenoval, co jsem pořídil pro svoje nejbližší, přišli by o překvapení, tak podržím v tajnosti,

jen zmíním látkový adventní kalendář skládající se z 24 kapsiček, ta poslední, stejně jako Barborčina a Mikuláše jsou o něco větší, tak jen je něčím pro kluka teď rychle naplnit a zavěsit na podkrovní trám nu a tradiční, leč zase s jinými vyobrazenými motivy, vyšívaná vánoční přání, stačí dát do obálky, připsat na cedulku pár slov a rozeslat příbuzným, přátelům, známým, potěšíme je, překvapíme a po čase budou mít oni krom vzpomínky i hezká vkusná prostírání. Jeden z mnoha těch vlastně jednoduchých nápadů, jimiž je tu člověk obklopen, ale přijít na něj !

Žádné strkání, tlačení, nechutná smlouvání, tahanice, spěch, kapsáři, všude jen upřímné úsměvy, vlídná slova, venku nešizené teplé nápoje i řádné porce grilovaného masa neb pečeného pstroužka. A že to je bez nablýskaných ozdob na padesátimetrovém smrku setnutém kdesi v Beskydech a bez monstrózního ohňostroje ? Nikomu to nevadí

Jediné, co o odpolednách první adventní neděle chybělo, byl sníh, který by podtrhnul onu sváteční atmosféru. Avšak nahore v Turovce byly větve stromů ojínně a všude kolem cesty poprašek jinovatky. A počínalo mrznout, i v hříběcké „nížině“

Zvon volal do kraje dobrou půlhodinu a zval všechny lidi dobré vůle z okolí, ti jej vyslyšeli a nakonec jich byla u vánočního stromu plná náves. A navzdory zimě do morku kostí lezoucí nelitovali. Vyslechli

zamyšlení nad trávením adventního času kdysi a dnes, nad jeho tradicí a odkazem současné uspěchané a nezřídka konzumní době, shlédli krátké představení Hříběckého divadýlka a ocenili, jak se ono řádně a nekompromisně vypořádalo s rarachem, zanotovali s sebou písničky a koledy, jimiž přes stále studenější vítr a promodrávající prsty oblažovala srdce zúčastněných Country Banda. Děti se v závěru dočkaly i drobné nadílky, dospělí si díky Šimkovic chvályhodné aktivitě mohli nadělovat v průběhu celé té hodinky,

domácí cukroví a především horké nápoje, grog, čaj, punč, svařák, věru, že toho bylo zapotřebí! Vše vyvrcholilo pochopitelně rozsvícením vánočního stromu, ale věřte nebo ne, jakési tajemné pozitivní světlo prozařovalo celou tu akci od samotného začátku, tma netma! Pravda, všichni uvítali pokračování tohoto milého setkání za trvající podpory muzikantů již v prostorách příjemně vyhřátého místního pohostinství
<http://ochotnici.webnode.cz/>

P.H., foto Pavel Maršák 30.listopadu 2014

Advent a hudba, to jde k sobě náramně. Ať již se jedná o klasickou muziku vánoční, koledy, adventní zpívání nebo velebnou chrámovou či varhanní kostelní hudbu. Ale my – a tím myslím i řadu Turováků – jsme pro tentokrát zvolili ještě něco jiného, samozřejmě neméně pěkného a libého. A vydali jsme se o večer svatého Mikuláše do malebné víscky Vlasenice (<http://www.vlasenice.cz/obec/>).

V rámci Folkového (kdysi Hříběckého) budíku, akce v tomto vydání Novin z Turovky již zmiňované, zde byl pořádán koncert mnohým příchozím důvěrně známé příbramské skupiny Ginevra

(<http://www.ginevra.cz>). Ta jednak překvapivě provázela hodně dlouhým hudebně tanečním večerem jakýsi country – folk – pop bál, v prvé řadě však připravila dvouhodinový vyvážený mix písní z čerstvě vydaného cédéčka „Na ostří meče“ (stejnomená titulní skladba, „Nenasytý mnich“, „Panská laň“,

„Zlomená hůl“, „Chlívkový lapka“), z již klasických čísel svého repertoáru („Do plnejch džbánů“, „Rada za groš“, „Beránek a kozel“), koled a vánočních písní („Andělové, andělové“, „U Betléma dnes Maria přečistá“, „Jasná hvězda“, „Tisíc andělů“, od sourozenců Ulrychových převzatá „Nad horami vyšla hvězda“) a, provázena uznalým a dlouhotrvajícím potleskem publika, nezapomněla ani vzpomenout na zakladatele Budíku, dlouholetého pořadatele a hlavně kamaráda Karla Kocho („Do rána bílého“). Díky jeho Marušce a partě místních nadšenců tato hudební tradice pokračuje dál, děkujeme vám všem !

Není náhoda a je jen symbolické, že připomenutím Karlovy památky jsme toto vydání Novin z Turovky zahájili a ve stejném duchu v čase adventním i končíme. Vzpomínáme, a drž nám, Karle, palce ! P.H.

.... a je tu čas vánoční roku dvatisícečtrnáctého

Na starý rok přišel spánek,
natáh' bílý čepce noční,
ještě večer radovánek,
pak už úsvit novoroční,

potichoučku jdeme k němu,
našlapujeme na špičky,
k čerstvě tam narozenému.
V Turovce je, u kapličky

P.H., foto O.H. 24.prosinec 2012

Noviny z Turovky. Šéfredaktor: Přemysl Hamerník. Redakce: DTP a grafika Ondřej Hruška, korektury Kateřina Hamerníková. Adresa redakce: Turovka 4, 394 03 Horní Cerekev. Kontakt: noviny@turovka.cz. Vychází nepravidelně v nákladu příležitostném pro rodiny a přátele členů redakce. Redakční rada má výhradní právo nezveřejnit příspěvky, které se jí nelíbí, které jsou nevhodné, nevkusné, které jsou škodlivé celkově a to zejména zdravému duševnímu životu. Anonymní články se nepublikují. Drby, klevety a pomluvy jsou nám odporné a proto je zásadně nezveřejňujeme. Autoři přijatých článků zodpovídají za jejich správnost včetně citací z jakýchkoliv externích zdrojů informací. Veřejně přístupná elektronická podoba těchto novin existuje na stránkách www.turovka.cz. Žádná část obsahu těchto novin ve verzi tištěné ani ve verzi elektronické nesmí být využita k osobnímu obohacení, nesmí být kopírována, dále publikována natožpak rozšiřována v jakékoliv podobě. Veškerá autorská práva jsou vyhrazena © 2014 Redakce Novin z Turovky.